

εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσ/νικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

φεβρουαριος '93 • τευχος 16 • δρχ. 200

*μή τί σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τούς θεούς;**

*μήπως σου δίνω την εντύπωση
πως σκιάζομαι τους θεούς και ζαρώνω από φόβο μπροστά τους;

ΔΙΚΗΝ ΚΑΛΑΜΠΟΚΑ

Η ΓΗ ΣΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ: ΤΟ
ΠΑΝΑΡΧΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΑΓΩΝΑ
ΤΗΣ ΕΑΣ

ΗΘΟΔΙΑΡΡΟΙΑ ΚΑΙ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ...

ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ,
ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

ΡΟΜ: ΜΙΑ ΑΘΕΑΤΗ ΠΛΕΥΡΑ
ΤΗΣ "ΝΕΟΤΑΞΙΚΗΣ"
ΚΥΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

"ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΣΥΝΕΜΟΡΦΩΘΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ"

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ: Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΕ ΤΗ ΒΟΜΒΑ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ & ΕΞΟΥΣΙΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΠ. ΣΚΥΦΤΟΥΛΗΣ

Αναρχικοί και το θέαμα της κρατικής τρομοκρατίας

Π. ΠΟΡΚΟΥ

Επαναστατική αλληλεγγύη και η ιταλική εμπειρία

Α. ΜΕΛΤΖΕΡ

Η πείρα του επαναστατικού κινήματος
η σημερινή κατάσταση και οι προοπτικές

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Α. ΜΠΟΝΑΝΟ

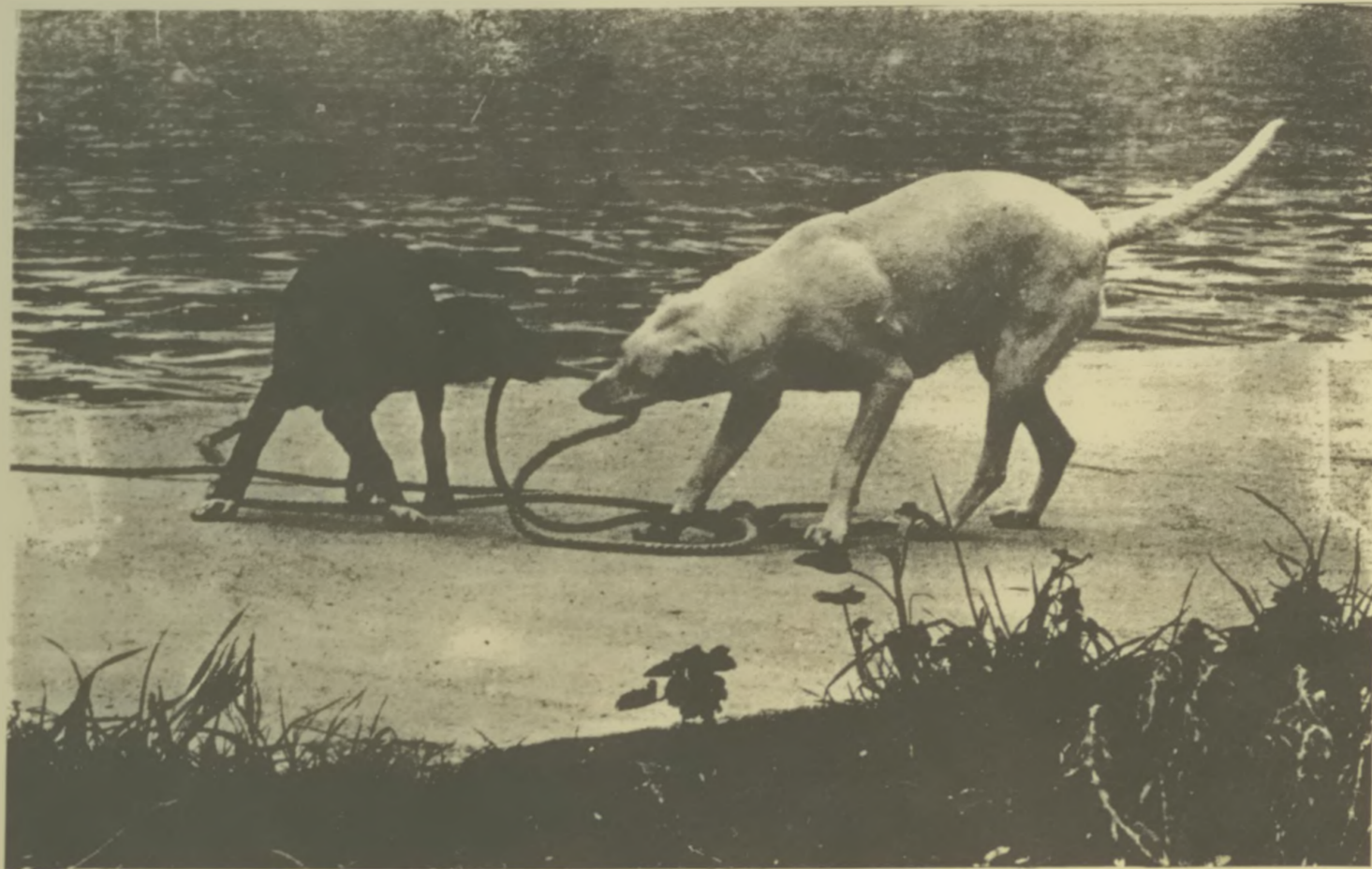
Αναρχικοί και μεταβιομηχανική κοινωνία

Κάτω από την επισκόπηση σημαντικών γεγονότων (απεργίες, υπόθεση Σκυφτούλη, σκάνδαλα, εθνικά) διεξάγεται επι μακρύ χρονικό διάστημα στο Βόλο η δίκη του Καλαμπόκα και άλλων φασιστοειδών απ'την Πάτρα. Να θυμηθούμε ότι ο Καλαμπόκας κατειορείται σαν ο φυσικός αυτουργός της δολοφονίας του καθηγητή Ν. Τεμπονέρα στην Πάτρα κατά τη διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων του '90. Μία δολοφονία που τότε έντεχνα αποδόθηκε σε παρακρατικούς μηχανισμούς για να γίνει αποδεκτός ο διαχωρισμός κράτους - παρακράτους, με σκοπό να φαίνονται ασπίλωτοι οι "νόμιμοι" και "τίμιοι" διαχειριστές της εξουσίας. Κάτι που με το πέρασμα του χρόνου και μέχρι τη διεξαγωγή της δίκης άρχισε να φαίνεται πόσο φαιδρό είναι και να καθιστά σαφή την ταύτιση κράτους - παρακράτους και των δήθεν διαφορετικών μηχανισμών τους. Μηχανισμοί που άλλοτε δρουν δυναμικά και άλλοτε μέσα στα πλαίσια της "κοινοβουλευτικής δημοκρατίας", ανάλογα με τις διαμορφούμενες κοινωνικές εντάσεις και το πολιτικό κλίμα που επικρατεί και με σκοπό πάντα την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εξουσιαστών.

Ενώ λοιπόν η δικαστική εξουσία προσπαθεί με δικονομικά τερτίπια να αποφυλακίσει το εκλεκτό τέκνο των σημερινών κυβερνώντων, αυξάνουν ολοένα οι φωνές συμπαράστασης και φυσικά η πολιτική κάλυψη, του δολοφόνου και της παρέας του και κατ'επέκταση και κάλυψη της δολοφονίας απ'το κόμμα της Ν.Δ. Βουλευτές της γίνονται συνήγοροι υπεράσπισης ενώ κείμενα συμπαράστασης ανακοινώνονται απ'τις οργανώσεις της ΟΝΝΕΔ καθώς κι απο ανώτερα κυβερνητικά στελέχη (Πολύδωρας, Μπισοτάκης, κ.ά.). Αξιο προσοχής είναι ότι ένας απο τους συνήγορους βουλευτές, ο Καρράς, γίνεται γενικός γραμματέας του υπουργείου δικαιοσύνης.

Απ'την άλλη πλευρά έχουμε τους αντιπολιτευόμενους σαλπιδάγκους που βλέποντας κομματικά οφέλη και κοινωνικά γεγονότα για κομματική εκμετάλλευση παίρνουν μέρος σ'αυτό το γελοίο παιχνίδι στην αίθου-

ΔΙΚΗΝ ΚΑΛΑΜΠΟΚΑ

σα του δικαστηρίου, διακηρύσσοντας και αντιτάσσοντας στην αντίπερα όχθη τα δημοκρατικά τους αισθήματα και την αγανάκτησή τους για τη δολοφονία του καθηγητή. Αγανάκτηση και ευθυξία όμως που δεν εκδηλώθηκε κατά τη δολοφονία του 15χρονου Κατεζά και των άγριων διώξεων κοινωνικών αγωνιστών κατά τη δική τους περίοδο διαχείρισης της εξουσίας. Χαρακτηριστική άλλωστε είναι και η στάση τους κατά την έναρξη της δίκης έξω απ'τα δικαστήρια, όταν κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης διαμαρτυρίας για την μεθόδευση αποφυλάκισης του Καλαμπόκα, με τραμπουκισμό κι αντικαθιστώντας επάξια τους μπάτσους, προσπάθησαν να χειραγωγήσουν και να φιμώσουν διαδηλωτές που δέ-

λαν να διαμαρτυρηθούν με πιο δυναμικό τρόπο.

Βλέπουμε λοιπόν μία προσπάθεια από όλους να μεταφερθεί το γεγονός της δολοφονίας ενός αγωνιστή απο φασιστοειδή τσιράκια της εξουσίας, σε περίοδο κοινωνικών κι απρόβλεπτων για τις διαστάσεις τους αγώνων, στα χέρια της "δικαιοσύνης" όπου μπροστά της υποκλίνονται όλοι τους και δηλώνουν την πίστη τους σε αυτήν. Μόνο οι τυφλοί δεν μπορούν να δουν πια το τί εξυπηρετεί ο δεσμός της "Θέμιδος", ποιούς σκοπούς και ποιανών σχέδια. Ενας δεσμός που δημιουργείται και προστατεύεται απο το κράτος και τους λακέδες του, δεν μπορεί ποτέ να αποδώσει το αισθημα της δικαιοσύνης, σαν κοινωνιολογικής έν-

νοιας πλέον, που αποζητά ο κάθε άνθρωπος που μετέχει σε κοινωνικούς αγώνες και δέχεται τη βαρβαρότητα της κρατικής τρομοκρατίας. Οπως κάθε αγώνας που προωθεί και στοχεύει στη κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί απο κανέναν σαν νόμιμος ή παράνομος, έτσι κι εμείς δεν μπορούμε να ζητάμε ταμπέλες "αθώος ή ένοχος" για τους εχθρούς μας. Νόμιμος - παράνομος, αθώος - ένοχος, είναι έννοιες και αντιθέσεις που εξυπηρετούν μόνο τα σχέδια των κυριάρχων για να επιβάλλουν με τη βία τις επιλογές τους.

Για μάς είτε αθωωθεί είτε κηρυχθεί ένοχος ο Καλαμπόκας και κάθε Καλαμπόκας, δεν θα είναι παρά ένας δολοφόνος, ένα όργανο της κρατικής τρομοκρατίας που δολοφονεί και τρομοκρατεί αγωνιστές και κτυπάει τους κοινωνικούς αγώνες. Και σαν τέτοιος θα πρέπει ν'αντιμετωπιστεί απ'τον κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο. Είναι, αν μή τι άλλο χαζό, να διαμαρτυρόμαστε για το αν ο Καλαμπόκας κηρυχθεί ένοχος, αν φάει μικρή ποινή, αν αθωωθεί ή αν έκανε ελεύθερος τα καλοκαιρινά του μπάνια. Το ρόλο του κράτους και των θεσμών του τον γνωρίζουμε καλά, καθώς και τους κανόνες, τα μέσα και τους μηχανισμούς που χρησιμοποιεί για να ανταποκριθεί επάξια σ'αυτόν. Και μέσα σ'αυτούς τους μηχανισμούς συμπεριλαμβάνονται και δολοφόνοι σαν τον Καλαμπόκα. Δεν μας εκπλήσει καθόλου και θεωρούμε δεδομένες ανάλογες τακτικές της εξουσίας. Γιατί μόνο έτσι μπορεί να επιβάλλει τα βρώμικα σχέδιά της για υποταγή και καθυπόταξη κάθε αντίδρασης. Γι'αυτό πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για ν'αντιμετωπίσουμε την ολομέτωπη επίθεση του κράτους και να προωθήσουμε την κοινωνική απελευθέρωση, είναι η ανάπτυξη ενός αγώνα δυναμικού, πολύμορφου κι ανυποχώρητου όπου δε δ'αφήνει περιθώρια σε κανένα δολοφόνο, σε κανένα μηχανισμό, σε κανένα εξουσιαστικό δεσμό να παίζει με τις ζωές μας και τα ιδανικά μας.

[...] Παιδί, το περιβάλλον μου πού θά κληρονομήσει, όπως τό βρής κι όπως τό δής νά μήν τό παρατήσης. Γίνε οργιστός, φυτευτής, διαφεντευτής.

Κι αν είναι

κ'έρθουν χρόνια δίσεπτα, πέσουν καιροί ωργισμένοι, κι όσα πουλιά μισέφουνε σκιασμένα, κι όσα δέντρα για τίποτ'άλλο δέ φελάν παρά για μετερίζια, μή φοβηθής το χαλασμό. Φωτιά! Τσεκούρι! Τράβα, ξεσπέρμεφέ το, χέρσωσε τό περιβάλλον, κόφ'το, καί χτίσε κάστρο απάνου του και ταμπουρώσου μέσα, για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούρια γένα π'όλο τήν περιμένουμε κι όλο κινάει για νάρθη, κι όλο συντρίμμι, χάνεται στό γύρισμα τών κύκλων...

Κωστής Παλαμάς

ΤΑ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ

26,6% του πληθυσμού της Ελλάδας είναι αγρότες.

7,6% μόνο αγρότες έχει η ΕΟΚ.

Για τα σχέδια της ΕΟΚ και του ντόπιου καφαλαίου δύο εκατομμύρια αγρότες περισσεύουν.

Δύο εκατομμύρια άτομα πρέπει με κάθε τρόπο να ξεριζωθούν απο τη γή τους και να μεταπαούν σε βιομηχανικούς εργάτες, σε γκαρσόνια, σε άνεργους, σε ακτήμονες εργάτες γης.

Σε επί τα εκαυό θέλουν να περιορίσουν τον αγροτικό πληθυσμό. Γιατί;

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

δη η εθελοντική, απο τη βάση, με άμεση δημοκρατία, ομαδική οργάνωση της παραγωγής - συσκευασίας - διανομής, για την αντιμετώπιση των εταιριών, των τραπεζών και των μεσαζόντων.

Η ΓΗ ΣΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ: ΤΟ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Σε μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες τσιφλικάδες δοκίμασαν κάθε φορά να μοιράσουν την Κρήτη οι Ρωμαιοί, οι Βυζαντινοί, οι Βενετιάνοι, οι Τούρκοι.

Όχι βέβαια χωρίς σκληρή αντίσταση.

Είκοσι επτά αγροτικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις ενάντια στους Ενετούς φεουδάρχες, έντεκα ενάντια στους αγάδες του Σουλτάνου. Και στα μεσοδιαστήματα αδιάκοπη η ατομική ανυπαρξία του αγρότη με τους τραμπούκους του αρπακτικού με-

Η ΓΗ ΣΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ: ΤΟ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ετσι κι αλλιώς κράτος και κεφάλαιο εκμεταλλεύονται τον αγρότη. Τρώγοντας όμως έρχεται η όρεξη. Θέλουν όλη τη γή για λίγους μεγαλογαιοκτήμονες και για τις πολυεθνικές εταιρίες τροφίμων. Θέλουν οι ίδιοι να παράγουν (με μηχανήματα και κατοπληρωμένους ακτήμονες εργάτες γης), να συσκευάζουν και να πουλούν.

Αυτό είναι και συνειδητό οργανωμένο σχέδιο για να βγούν απο τη μέση οι αγρότες, αλλά και μηχανικό αποτέλεσμα των νόμων της "ελεύθερης" αγοράς.

Η ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ ΣΕ ΦΑΜΕΓΓΟ: ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Στην Ευρώπη εδώ και αιώνες έχουν αρπάξει τη γή απο τους αγρότες. Πρώσοι γαιοκτήμονες, Εγγλέζοι λόρδοι, Γάλλοι κόμμητες, Ιταλοί νομπιλοι, Ισπανοί φεουδάρχες, Ρώσικες κραυκοποιήσεις, Ολλανδικές πολυεθνικές εταιρίες τροφίμων, είναι οι κατά τόπους ανάνθρωποι όψεις του ίδιου φαινομένου.

Στα βαλκάνια όμως, πιο πολύ στην Ελλάδα κι ακόμα περισσότερο στην Κρήτη έχουν προς το παρόν αποτύχει.

Το ορεινό έδαφος, η παράδοση ανεξαρτησίας, το πείσμα κι η αγάπη για την ελευθερία, έχουν επιβάλλει σαν κυρίαρχο μοντέλο τον ανεξάρτητο μικροπαραγωγό που αντιμετωπίζει βέβαια δυσκολίες, αλλά μπορεί να ζει με μια σχετική ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια.

Αυτός ο μικροπαραγωγός, αυτή η ανεξαρτησία κι αυτή η αξιοπρέπεια βρίσκονται τώρα ακριβώς στο στόχαστρο του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Και σχεδιάζουν την επιστροφή στο παρελθόν των τσιφλικιών, τώρα, που ο μόνος δρόμος είναι το βήμα προς το μέλλον, δηλα-

γαλοτσιφλικά, αγά, νομπίλου ή αρχοντορωμαίου, που "μετακινούσε τ'ασφαλικά" κοινωνική - ταξική ρίζα των οικογενειακών.

Κι αν τώρα η κατανομή της γής στην Κρήτη είναι δικαιότερη απ'αυτή της Γαλλίας ή της Γερμανίας, είναι χάρη σ'αυτούς τους αγώνες αιώνων.

Σήμερα που η Βενετία λέγεται ΕΟΚ, το Σαράϊ του Σουλτάνου συμβούλιο των Βρυξελλών και οι τσιφλικάδες πολυεθνικές τροφίμων, τράπεζες και βιομηχανίες λιπασμάτων, βρισκόμαστε πάλι στο ίδιο κρίσιμο σημείο καμπής, με νέους τρόπους.

Με το τεχνητό ριζιμο των τιμών, την άρνηση αγοράς της παραγωγής, τη χρέωση στις τράπεζες, αλλά και το αδιάκοπο πλασάρισμα απο τηλεόραση και "διανόηση" ενός αντιαγροτικού ρατσισμού, επιχειρούν να φέρουν τον αγρότη σε οικονομική απόγνωση και κρίση αυτοσεβασμού, ώστε να του πάρουν τη γή για μερικά κομμάτια χαρτί που γρήγορα θα υποτιμηθούν.

Κι όταν πια οι εταιρίες θα παράγουν κι οι εταιρίες θα πουλούν, οι ξεριζωμένοι αγρότες κι όλοι οι υπόλοιποι θα δούν ν'ανεβαίνουν στα ύψη οι τιμές των σήμερα περιφρονημένων τάχα προϊόντων τους.

Ας αντισταθούν λοιπόν τώρα που είναι καιρός, για να μη χρειαστεί στο μέλλον να ματώσουν για να ξαναπάρουν τη γη που σήμερα ίσως χάσουν απο έλλειψη διορατικότητας.

Ομάδα Χανιωτών που συμπαραστέκονται στο αγώνα των αγροτών γιατί ξέρουν πως αυτός γίνεται και προς το δικό τους συμφέρον.

	ΓΕΩΡΓΙΑ	ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ	ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
ΕΟΚ	7,6%	33,2%	59,2%
ΕΛΛΑΔΑ	26,6%	25,4%	48 %

ΓΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ" ΚΑΙ "ΑΝΑΡΧΙΑΣ": ΦΛΕΜΠΚ 32 ΚΑΙ ΠΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 11251 Τ.Κ. 54110 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΪ) ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΕΑΣ

Πιστεύουμε πως με την αναφορά μας αυτή συμβάλλουμε στο ξεπέρασμα των εμποδίων και στην άνοδο ενός ασυμβίβαστου ακηδεμόνευτου ταξικού κινήματος και αγώνων. Η ΕΑΣ - ΗΣΑΠ - ΗΛΠΑΠ ανήκουν στα μέσα μαζικής αστικής μεταφοράς και πρέπει να θεωρούνται κοινοφελείς μη κερδοσκοπικές επιχειρήσεις. Αποστολή των μέσων αυτών είναι η μεταφορά των εργαζομένων στον τόπο εργασίας, στις κρατικές επιχειρήσεις και καταναλωτική αγορά και όχι για ταξίδια αναμνηστικής που την παρουσιάζουν οι κυβερνήτες, που σημαίνει πως τα μέσα μεταφοράς γίνονται χρήσιμα και πολύ επικερδή εργαλεία για τους βιομήχανους, μεγαλοκαταστηματάρχες, εμπόρους και του κράτους, οι οποίοι όχι μόνο δεν αναλαμβάνουν το κόστος μεταφοράς αλλά το φορτώνουν και αυτό στους άγρια εκμεταλλεζόμενους και φορολογούμενους εργαζόμενους, οι οποίοι μάλιστα πληρώνουν και εισιτήριο. Ενώ λοιπόν οι εκμεταλλευτές και υπηρέτες τους μας ξεζουμίζουν και γίνονται κάθε φορά πλουσιότεροι εκμεταλλεζόμενοι τη δύναμη, τα νιάτα και την εμπειρία μας αρνούνται να προκλητική δραστηριότητα να αναλάβουν ακόμη και τη μεταφορά μας στις δουλειές τους βολεύοντας ταυτόχρονα και τα κομματικά τσιράκια τους με παχουλές κρατικές επιδοτήσεις και μίζες. Με αυτά και μόνο γίνεται φανερό πως τα περί προβληματικών επιχειρήσεων στη μεταφορά είναι ακόμη μια συνειδητή και συνήθως εξουσιαστική απάτη, αυτών που αρπάζουν χωρίς να συμβάλουν σε τίποτα. Στα παραπάνω κανένας κομματικός φορέας, κανένας «ειδικός» αναλυτής, κανένας δημοσιογράφος και διανοούμενος που αυτοπαρουσιάζονται στην τηλεόραση σαν φωστήρες δεν λένε την αλήθεια, είναι επαγγελματίες μεύτες και συκοφάντες με αμοιβή στηριχτές του συστήματος γιατί η αλήθεια είναι απλή, να αναλάβουν το κόστος αυτοί που κερδίζουν. Ακόμη και οι υποτιθέμενοι εκπρόσωποι μας της ΓΣΕΕ όπως και αυτοί που δηλώνουν αντικαπιταλιστές και προοδευτικοί δε βλέπουν άλλες λύσεις και από κοινού με τους εκμεταλλευτές μας δολώνουν τα νερά προτείνοντάς μας σαν λύσεις το αν θα αναλάβει το κόστος το κράτος με χρήματα του εργαζόμενου λαού, ή αν θα πρέπει να προστεθούν κι άλλα χαράτσια μέσω των ΔΗΜΩΝ αφήνοντας ανενόχλητους τους εκμεταλλευτές.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΕΑΣ:

Η αρχή της σύγκρουσης έγινε πριν ένα χρόνο με το γνωστό σενάριο της ιδιωτικοποίησης που υλοποιείται σήμερα, αντιμετώπισε όμως η κυβέρνηση πολλές δυσκολίες και προσωρινά άλλαξε τακτική αρχίζοντας διάλογο με τα Δ.Σ. των σωματείων με ζητήματα εργοδοτικά για τη δόση εξουχία της επιχείρησης. Ταυτόχρονα η κυβέρνηση με πρωταγωνιστή τον πρόεδρο ΛΙΑΤΑ στρέφεται και χτυπάει τον ΗΛΠΑΠ αρχίζοντας με τους τεχνίτες και διοικητικούς με υποχρεωτικές μετατάξεις αφήνοντας έξω τους οδηγούς γιατί το Δ.Σ. τους είναι τα καλά παιδιά της διοίκησης, είναι όμως γνωστό πως τους προδότες τους τρώνε τελευταίους. Δεν υπολόγισαν όμως καλά, αντιμετώπισαν κι εδώ μεγαλύτερη και δυναμικότερη αντίσταση, παρόλο που χρησιμοποίησαν κάθε βρώμικο κρατικοκομματικό μηχανισμό και μέσω με πρωταγωνιστή την απεργοσπαστική ΔΑΚΕ και παρόλο που δεν υπήρξε καμιά συμπάρταση, με μεγάλη όμως ταξική πίστη, αποφασιστικότητα και αυταπάτη πετύχαμε να ανατρέψουμε τα σχέδιά τους.

Έτσι η κυβέρνηση ζαναγύρισε στην ΕΑΣ δριμύτερη για να τους δώσει το τελικό χτύπημα, και μετά ΗΣΑΠ, πάλι ΗΛΠΑΠ και υπόλοιπες ΔΕΚΟ.

Ποιά ήταν τα σωματεία στην ΕΑΣ: Δυστυχώς κι εδώ τόσο στα Δ.Σ. όσο και στους εργαζόμενους επικρατεί πλήρης και στεγνή κομματικοποίηση ιδιαίτερα από τα κοινοβουλευτικά κόμματα, και τονίζουμε για μια ακόμη φορά πως ο κομματισμός δεν σταματά στα κομματικά γραφεία και στα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα, προχωράει στα πρωτοβάθμια σωματεία και φτάνει μέχρι το μεδούλι των εργαζομένων και της κοινωνίας προσπαθώντας να αντικαταστήσει την ταξική συνειδηση με την κομματική, κομματιάζοντας τους εργαζόμενους σε δικούς μας - δικούς σας και πολλά σωματεία σε ένα χώρο δουλειάς, όπως στην ΕΑΣ που υπάρχουν 7.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η πλήρης αποδιοργάνωση, σύγχυση, αδράνεια και ταξική ασυνειδησία.

Στην ΕΑΣ ο κομματισμός ήταν καθεστώς, δεν υπήρχε σπι-

δα άλλη λογική που να αγωνίζεται για ταξικό ακηδεμόνευτο σωματείο. Όλα κρέμονται από τους κατ' εντολή κομματικούς συνδικαλιστές που φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια, ανθρώπους χωρίς πρωτοβουλίες και εμπειρίες ταξικών αγώνων γι' αυτό κάθε φορά οι εργαζόμενοι που τους ακολουθούν πέφτουν θύματα κομματικών παιχνιδιών.

Ποιά ήταν η δράση των Δ.Σ. των σωματείων:

Δεν είχαν ποτέ πρωτοστατήσει σε αγώνες, ακόμη και στις σπασμωδικές απεργίες της ΓΣΕΕ - ΕΚΑ οι μισοί δουλεύανε όπως ποτέ δεν είχαν συμπαρτασθεί σε απεργιακούς και κοινωνικούς αγώνες. Ακόμη κι όταν είχαν καθαρά εργασιακά προβλήματα δεν τα αντιμετώπιζαν μαζικά με αποκορύφωμα την 8χρονη πασόκινη κυβέρνηση που σχεδόν ήταν οι ίδιοι σημερινοί συνδικαλιστές όχι μόνο δεν διεκδίκησαν τίποτα άλλο από τις εξισώσεις με τον ΗΛΠΑΠ αλλά την περίοδο της στυγνής λιτότητας του '85 και μετά έγιναν ανοιχτά απεργοσπαστές και πολέμιοι κάθε εργατικής διεκδίκησης για να μην πέσει η κυβέρνηση όπως με περφόρνια υποστήριξαν, έτσι που σήμερα η ΔΑΚΕ ανοιχτά να χυφιδίζει με άλλοθι τους προηγούμενους. Δυστυχώς την αντίληψη αυτή δεν μπόρεσαν να την αποβάλουν όχι μόνο με το πέσιμο της κυβέρνησης αλλά και όταν η νέα διεύθυνση φανερά τους απείλησε με διάλυση αυτοί αντί να αντιληφθούν επιτέλους πως μόνοι τους χωρίς εργατική ενότητα και συμπάρταση θα πήγαιναν χαμένοι και μαζί μ' αυτούς όλοι οι εργαζόμενοι, συνέχισαν την σεχταριστική - συντηχιακή τους λογική για να καταλήξουν μόνοι τους πια εκεί

που κατάληξαν.

Δεν κάλεσαν αυτοί πρώτοι σε συσπείρωση και δράση στο χώρο τους, κατόπιν στην υπόλοιπη μεταφορά και στις υπόλοιπες ΔΕΚΟ για ενιαία ταξικά ζητήματα. Αντίθετα στην επιμονή μας να προχωρήσουν τέτοιες προσπάθειες αντιμετώπιστήκαμε με ειρωνεία και το τουπέ του μεγάλου και αλύγιστου σωματείου και με ίδια προκατάληψη αντιμετώπιστηκε και η πρόταση για εκτίμηση της άθλιας κατάστασης που βρίσκεται το εργατικό κίνημα και των αιτιών που τη δημιούργησαν. Επιμένοντας στη λογική τους επέβαλαν ζητήματα συνδιαχείρισης όπως επιδότηση και οικονομικά της επιχείρησης, ζητήματα καθαρά συντεχνιακά, με αποτέλεσμα η προσπάθεια κοινής δράσης να διαλυθεί, να μπει ο καθένας στο καθούκι του και η κυβέρνηση να υλοποιήσει το φασιστικό της πρόγραμμα.

Αυτή η συντηχιακή λογική φάνηκε ξεκάθαρα στη δίμηνη απεργία των τεχνιτών του ΗΛΠΑΠ, όπου τα Δ.Σ. της ΕΑΣ όχι μόνο δεν κάνανε δικιά τους υπόθεση τον αγώνα αυτόν, όχι μόνο δεν έκαναν ούτε μισή ώρα απεργία αλλά αντίθετα έπεσαν με τα μούτρα στις υπερωρίες που συμφώνησαν με τον ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗ για να γεμίσουν δίδες τα ταμεία της ΕΑΣ και να αποδείξουν ότι είναι συνεργάσιμοι. Να όμως που η κυβέρνηση δεν τους ζέχασε, επέστρεψε δριμύτερη για το τελικό χτύπημα, για να βρει τα Δ.Σ. ανέτοιμα να δώσουν την πρόποσα απάντηση που έπρεπε να ήταν:

1) Αυτοκριτική της μέχρι τώρα δράσης τους.

2) Κάλεσμα ΕΚΑ και ΓΣΕΕ να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους.

3) Ουσιαστική περιφρούρηση των αμαρτωσασίων με βάρδιες ώστε να έχουν οι εργαζόμενοι τον έλεγχο των 1.800 λεωφορέων για να τα χρησιμοποιήσουν σύμφωνα με τις ανάγκες τους και μην ξεχνάμε ότι είχαν συμπληγή ενότητα χωρίς ένα απεργοσπαστή που πάει να πει ότι οι εργαζόμενοι ήσαν πολύ πιο μπροστά από τα Δ.Σ. στη θέληση αλλά λόγω

της κομματικής τους αντίληψης είχαν έλλειψη πρωτοβουλίας για να ξεπεράσουν στην πράξη τα Δ.Σ.

4) Δεν θέλησαν να ζανακαταλάβουν τα αμαρτωσάσια, όπως είχαν δυνατότητα και καθήκον, γιατί τους τραβούσε από τη μύτη η κομματικοκρατική ΓΣΕΕ και τους καλούσε να κάνουν διάλογο κουφών με την κυβέρνηση για να καταλήξουν αντί να μάχνη η κυβέρνηση και να μην βρίσκει λεωφορεία, να ξεποδαριάζονται οι εργαζόμενοι στους δρόμους έτσι που ένα μεγάλο μέρος να απογορευθεί και να αναζητήσει ατομικές λύσεις. Και δεν είναι τυχαίο με τέτοια εργατική θέληση όχι μόνο δεν κέρδισαν τον πόλεμο αλλά ούτε μια μάχη.

Δυστυχώς για άλλη μια φορά ο κομματικός συνδικαλισμός κατόρθωσε να μετατρέψει ταξικούς αγώνες σε κομματικοεκλογικούς έτσι που ο μεγάλος αγώνας της ΕΑΣ να υπολογιστεί με γήφους στην «αντιπολίτευση». Έτσι χάθηκε μια μεγάλη και ιστορική ευκαιρία για την εργατική τάξη να ξεπεράσει τα δεσμά της λογικής του κομματισμού, η οποία δεν σταματάει μόνο στην ΕΑΣ όταν οι απανταχού κομματικοσυνδικαλιστές σκέφτονται και δρουν το ίδιο και θυμίζον πως όλα τα σωματεία της μεταφοράς ομοσπονδίες των ΔΕΚΟ - ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ ελέγχονται από την «αντιπολίτευση» αλλά οι εργαζόμενοι της ΕΑΣ έμειναν μόνοι τους.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, η κυβέρνηση κάνει γενική επίθεση γνωρίζοντας την ανυπαρξία ταξικού κινήματος αφού οι εργαζόμενοι βρίσκονται υπό τον έλεγχο του κομματικού συνδικαλισμού και θεωρεί τώρω κατάλληλη την ευκαιρία να αφαιρέσει κάθε κατάκτηση και δικαιώματά μας. Όπως, κυβέρνηση κι όλα τα κόμματα μαζί, στοχεύουν την εξόντωση και φρενάρισμα του ακηδεμόνευτου ταξικού κινήματος.

Μετά δε τη διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργοστασιακών σωματείων στον ιδιωτικό τομέα 1974-81 με τις απολύσεις πάνω από 20.000 αγωνιστών για ακηδεμόνευτο ταξικό κίνημα, η μόνη απειλή πια γι' αυτούς θεωρείται ο «δημόσιος» τομέας γιατί εκεί υπάρχουν ακόμα σωματεία που αντιστέκονται και θέλουν να διαλύσουν, η δε κυβέρνηση προκειμένου να αποπροσανατολίσει μιλάει για ελλείμματα όταν επιδοτεί τριπλάσια τους ιδιώτες. Είναι ακόμη γνωστό πως τα κόμματα αποπροσανατολίζουν τους εργαζόμενους και ενώ από τη μια το ένα κατηγορεί το άλλο για κομματισμό, από την άλλη παρασκηνιακά πι-

άνουν από το αυτί τους κομματικούς συνδικαλιστές ρυθμίζοντας τα πάντα ανάλογα με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης και του συστήματος. Τέλος πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως οι κομματικοί συνδικαλιστές δεν έχουν σχέση με τα ταξικά μας ζητήματα, είναι κομματικοί πράκτορες και στους τελευταίους απεργιακούς αγώνες δεν φτάνει που δεν μπήκαν μπροστά για να κηρύξουν Γενική απεργία όταν τίποτα δεν έμεινε όρδιο, αλλά πρώτη η ΓΣΕΕ καλούσε την κυβέρνηση να τους σώσει για να μην χάσουν τον έλεγχο από τα χέρια τους. Είναι καιρός λοιπόν να τους αμφισβητήσουμε, να τους εγκαταλείψουμε και να πάρει ο εργαζόμενος λαός την υπόθεση στα χέρια του ανατρέποντας το στημένο σκηνικό των αρρωστημένων αντιλήψεων και πάνω απ' όλα τις μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τους. Χρησιμοποιώντας μορφές οργάνωσης και λειτουργίας τέτοιες που να μας επιτρέπουν να λειτουργούμε συλλογικά και να είναι καθρέπτης της ελεύθερης και ισότιμης κοινωνίας που οραματιζόμαστε, μια μορφή οργάνωσης που να ανεβάσει το επίπεδο του πολίτη, δηλαδή την πρωτοβουλία, τη δραστηριοποίηση, την πολιτικοποίηση, τη συμμετοχή και έλεγχο στα κοινά μας ζητήματα, δηλαδή την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και συντονισμό. Έτσι που η διαδικασία της αυτοοργάνωσης να προωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζομένων και οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι μας να ανακαλούνται όταν τις παραβιάζουν. Η αυτοοργάνωση έχει τη δική της λογική δηλαδή τη ρήξη με το σύστημα και τις δομές του, κράτος, κόμματα και τους μηχανισμούς τους, την κατάργηση της εξουσίας και καταπίεσης από άνθρωπο σε άνθρωπο.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΙ Η ΝΙΚΗ.

Ηθοδιάρροια και δικαστικός ολοκληρωτισμός

Το γεγονός πως η διατήρηση και αναπαραγωγή του συστήματος εξουσίας στηρίζεται σε μία σύνθεση των διάφορων μηχανισμών, δεσμών και προφανώς των φυσικών τους φορέων, δεν αποκλείει ή αναιρεί καθόλου τις ενδοεξουσιαστικές αντιπαλοότητες ανάμεσα τους, αλλά και μέσα στον ίδιο μηχανισμό, στο βαθμό ακριβώς που κάθε τέτοιος πόλος εξουσίας, ως τέτοιος, εμπεριέχει από την φύση του την τάση για την απόλυτη ηγεμονία. Προκειται βέβαια για μια λειτουργία που κινείται ακριβώς στα ποσοτικά επίπεδα ενίσχυσης ή αποδυνάμωσης κάποιου εξουσιαστικού διαχειριστικού ρόλου και της βαρύτητας που αυτός έχει ή αποκτά στο «γίνεσθαι» και ο οποίος μας ενδιαφέρει μόνον και μόνον για να διευκρινίζουμε, ώστε να γνωρίζουμε, σε ορισμένες περιόδους τις τάσεις και τις τακτικές που επιλέγονται — αφού κυριαρχούν έναντι άλλων — για την ισχυροποίηση της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου, την καθυστάθιση των υφιστάμενων ή εν δυνάμει κοινωνικών αντιστάσεων, αλλά και εν γένει παρεκκλίνουσων από τις κυρίαρχες αξίες συμπεριφορών.

Στην ελληνική κοινωνία, τότε ο στρατός, τότε η βουλή, τότε η αστυνομία, τότε οι δικαστές, τότε ο Τύπος, άλλαζαν κάθε φορά προτεραιότητα, ανάλογα με τις συνθήκες, τις σκοπιμότητες ή τις δυνατότητες

πολαμβάνουν τον υπέρτατο εξαγνισμό διαμέσου της αποπολιτικοποίησης της εξουσίας, μέσα στους ογκώδεις φακέλλους «αδιάφορων» ανακριτών και εισαγγελέων.

Οι νέοι, τότε «δικαστικοί κώδικες» (υπουργός δικαιοσύνης Κουβέλης) που έδωσαν περισσότερη αυτονομία στους δικαστές σε σχέση με την πολιτική εξουσία, ήταν ένα από τα εμφανή και ενδεικτικά αλλαγμένα.

Επιστροφή στην πολιτική (των κομμάτων)

«Μέσα σ' αυτό το σύμπλεγμα της απάτης η προβαλλόμενη «κάθαρση» θα πρέπει να στείλει στη φυλακή όλο σχεδόν τον επιχειρηματικό κόσμο. Παρέα μ' όλες τις κυβερνήσεις αν αναζητηθούν πολιτικές ευθύνες. Κάτι τέτοιο είναι προφανώς όχι μόνο αδύνατο αλλά και επικίνδυνο για την καθεστώς τάξη πραγμάτων. Κάθαρση και κοινωνική γαλήνη με τάξη και ασφάλεια είναι πράγματα ασυμβίβαστα. Πόσο μάλλον όταν το τελευταίο αποτελεί στόχο των κομμάτων που δρουν στα όρια του συστήματος.

(Αναρχία" Νο 12, σελ. 4 - Ιούνιο 1989)

Αυτή η λογική διαχείρισης της «κάθαρσης» πέρα από τις μαζικές αυταπάτες που δημιούργησε στην κοινωνία ότι δηλαδή μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστι-

της κομματικοπολιτικής συναίνεσης («πολιτική λύση»).

Η συντεχνία επαναπροσδιορίζει τις σχέσεις της

Δεν χρειάζεται να καταβληθούν ιδιαίτερες προσπάθειες στην συνέχεια για να γίνει κατανοητό, ότι η επιλογή αυτή δεν έγινε αποδεκτή με ικανοποίηση από τους φορείς της δικαστικής εξουσίας, που πίστευαν πως είναι οι αρμοδιότεροι και μοναδικοί θεράποντες και εγγυητές του εξουσιαστικού πολιτισμού, αφού επρόκειτο για μια εκ νέου μετάθεση ενός κορυφαίου προβλήματος στη σφαίρα του στενά κομματικοπολιτικού και άρα μεταφράζονταν σε συστολή και υποβάθμιση του πεδίου αρμοδιότητάς τους.

Μια ανάγνωση του γνωστού άρθρου Τσεβά, επιβεβαιώνει τον λόγο του αληθές. Το δεύτερο άρθρο του επίδοξου ιεροεξεταστή και εθνοσωτήρα (το πρώτο το Νοέμβριο του '87, όταν ξεσπούσε η σκανδαλολογία) είναι πέρα απ' όλα τ' άλλα και μια σαφής έκφραση αυτής της δυσανασχέτησης.

Ολόκληρη η περίοδος που ακολουθεί εκείνης της «στροφής» μέχρι σήμερα, χαρακτηρίζεται ακριβώς από μια πολύμορφη προσπάθεια του (ανώτερου)δικαστικού λόμπυ, που δίχως να ξεφεύγει φυσικά από τις λειτουργικές κατευθύνσεις και τους ευ-

λογών των δικαστών. Τα παραπάνω καταγράφονται επειδή ακριβώς δεν ισχύει η αντίστροφη λογική που σήμερα κυριαρχεί, και που χρεώνει τα πάντα αποκλειστικά στην πολιτική εξουσία λες και οι δικαστές δεν κατέχουν τον δικό τους ρόλο μέσα σ' αυτό το σκηνικό του τρόμου και άρα και την δική τους αυτοτελή ευθύνη.

Είναι φανερό πως δεν έχουμε να κάνουμε με την «εξάρτηση των δικαστών από την πολιτική εξουσία» που ως σχήμα περιορίζει (;) τις ευθύνες του εξαρτώμενου, αλλά με την λειτουργική τάση σύμπτωσης, συγχώνευσης και ομογενοποίησης των δικαστών με τις επιλογές της πολιτικής εξουσίας.

Ο δημοκρατικός μύθος

Ιστορικά, η κυρίαρχη γευτοπροδευτική δημοκρατική κριτική σε αντίστοιχα φαινόμενα επίτασης της δικαστικής καταστολής, αλλά και στις μέρες μας, θέλει σταθερά να την ερμηνεύει και να την ανάγει στους μηχανισμούς εξάρτησης των δικαστών, κύρια αυτών που βρίσκονται ψηλά στην ιεράρχια, από την πολιτική εξουσία. Από αυτή την οπτική γωνία εκείνο που προτάσσεται στη συνέχεια είναι η πανάκεια της «ανεξαρτησίας» της.

Αφήνοντας έξω από την παρούσα κριτική μας την δημαγωγική πλειοψηφία αυτών

που υπήρχαν, ενώ το ίδιο συνέβαινε και με τις διάφορες τάσεις — κλίκες που υπήρχαν στο εσωτερικό τους,

Η ώρα των δικαστών

Το καλοκαίρι του 1989 μπροστά στην χειμαρώδη αποκάλυψη σκανδάλων και διαφθοράς της πολιτικής κυρίως εξουσίας, καλούνται οι δικαστές να διασώσουν την φερεγγυότητα και το κύρος των δεσμών του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα, προσδίδοντας μοναδική ευκαιρία στους ίδιους να προβάλλουν με έντονο τρόπο την αξίωση να συμμετάσχουν πιο ενεργά κι αποφασιστικά στην πορεία του «έθνους». Η δικαιοσύνη θα επιβεβαιώνεται ως «έντιμος» δεματοφύλακας των αξιών και της ηθικής του κοινοβουλευτισμού, κάποια φυσικά πρόσωπα φιλοδοξούν έτσι να εισπράξουν το αντίτιμο της εξουσιαστικής τους ματαιοδοξίας, ενώ οι βασικές πολιτικές στρατηγικές των αφεντικών θ' α-

κής διευθέτησης, παρήγαγε ταυτόχρονα και συγκεκριμένα αποτελέσματα στη συνείδηση των δικαστών. Ο τονισμός της «αυθεντίας» τους, η δυνατότητα αποφασιστικής συμμετοχής τους σε μια διευρημένη λειτουργία της εκτελεστικής εξουσίας, ενίσχυσε σαφώς τις πρωταγωνιστικές τους φιλοδοξίες και δη εκείνων που βρίσκονταν και βρέθηκαν ψηλά στην ιεραρχία.

Σύντομα όμως και κάτω από το βάρος των συνεπειών της τακτικής αυτής που δυναμικά αποσταθεροποιούσε το σύστημα, αφού καταργούσε την κομματικοπολιτική και κοινωνική συναίνεση — την τόσο απόλυτα αναγκαία για την «ομαλή» επέλαση του διεθνούς νοεφιλελευθέρου σχεδίου εκμετάλλευσης και κοινωνικής υποταγής — το σύνολο του κομματικοπολιτικού φάσματος και φυσικά οι ίδιες οι δυνάμεις που τεχνηέντως προσδιόριζαν αρχικά το πρόβλημα ως αποκλειστικά ποινικό και δικαστικό, προώθησαν και εφάρμοσαν την επιλογή

ρύτερους προσανατολισμούς της πολιτικής εξουσίας, επαναδιαπραγματεύεται παράλληλα με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και προτάσεις το ρόλο του μέσα στις σύγχρονες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, διεκδικώντας την δική του κοινωνική και πολιτική αναβάθμιση στο εσωτερικό του κρατικού μηχανισμού.

Οι δικαστές θα κάνουν πράγματι έντονη την παρουσία τους: η πάντοτε υπαρκτή ιδεολογία της επιβολής του νόμου, η ηθική «του νόμου και της τάξης» τείνουν στο απόλυτο γενικεύοντας τον τρόπο και οι χώροι της κοινωνικής αντίστασης κι ανατροπής (και όχι μόνο) θα νιώσουν από πρώτο χέρι την δικαστική λογική διευθέτησης της κοινωνικοπολιτικής αστάθειας και κρίσης.

Ασφαλώς βέβαια δεν ισχυριζόμαστε πως το σημερινό ευρύτερα βιωμένο κλίμα κρατικής τρομοκρατίας, επιβάλλεται αποκλειστικά δια των συμφερόντων και των επι-

που υπεραμύνονται τέτοιων θέσεων, θέλουμε να τονίσουμε, πως κατά τη γνώμη μας, το σχήμα μιας αυστηρά κομματικής καθυστάθισης είναι κατάφωρα μονομερές, αφαιρετικό, αποσπασματικό και εν τέλει λανθασμένο.

Παρά το ότι η ηγεμονεύουσα δικαστική τάση εντάσσεται κατά κανόνα σήμερα στο κυβερνητικό κόμμα το ουσιαστικό γνώρισμά της δεν είναι η κομματική ταυτότητα αλλά ο δομικός προσανατολισμός της, προς μια λειτουργία αυστηρά εναρμονισμένη προς αυξημένα καθήκοντα καταστολής και κοινωνικού ελέγχου μέσα στην ένταση της σύγχρονης κοινωνικοπολιτικής κρίσης.

Οι δικαστές πράγματι δεν ήταν ποτέ ανεξάρτητοι. Δεν ήταν όμως ποτέ και ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ, όχι διότι συχνά ετεροκαθορίζονταν λιγότερο ή περισσότερο, από τις βουλήσεις της εκάστοτε κυβέρνησης, αλλά γιατί ως θεσμός εξουσιαστικός και ως μια μορφή άσκησης της κρατικής

εξουσίας είναι προορισμένη, έτσι ή αλλιώς, να υπερασπίζονται σε κάθε περίπτωση το σύστημα, τις αξίες του και την τάξη που τους ανέδειξε: ένα πλαίσιο το οποίο ακριβώς υπερβαίνει τους κομματικούς επιμερισμούς της κυριαρχίας.

Ηθοδιάρροια και δικαστικός ολοκληρωτισμός

Προφανώς λοιπόν, το γνωστό άρθρο Τσεβά δεν γράφτηκε καθ' υπαγόρευση Μπρσοτάκη ή κάποιου άλλου κυβερνητικού στελέχους, αλλά αντιστοιχεί και αντανάκλα στις υποκειμενικές ιδεολογικές και πολιτικές τοποθετήσεις του εν λόγω αντισυμβαλλόμενου, ενώ εκφράζει απόλυτα κι ένα μεγάλο τμήμα της συντεχνίας του, εκείνο άλλωστε που σήμερα κυριαρχεί.

Αρχίζοντας με μια γενική διαπίστωση, οφείλουμε να πούμε αβίαστα, πως οι στενά πολιτικές του προτάσεις, πρακτικά θα μπορούσαν να εφαρμοστούν μόνο μέσα σ' ένα καθεστώς στυγνά ολοκληρωτικό. Παρόμοιες των δικών του ήταν άλλωστε οι δηλωμένες αιτιάσεις αλλά και οι σκοποί επιβολής συγκεκριμένου καθεστώτος στο παρελθόν. Οι πολιτικές προτάσεις στις οποίες καταλήγει δεν ενδιαφέρουν, προς το παρόν, όχι εμάς, αλλά κανένα τμήμα του σημερινού κομματικοπολιτικού φάσματος δεν αντανάκλουν δηλαδή σε τίποτα υπαρκτό και δεν θα ασχοληθούμε περισσότερο. Καταγράφονται όμως ανεπανόρθωτα στον βουναρτισμό της δικαστικής εξουσίας.

Ο άνθρωπος που ήδη από το 1975 απαγορεύει την δημοσιοποίηση κάθε είδους σχετικά με την εκτέλεση του αμερικανού σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα από την 17N και το 1976 κιάλας αναζητεί ηθικούς αυτουργούς των γενικευμένων συγκρούσεων με τις δυνάμεις της καταστολής κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων οικοδόμων στην Αθήνα, στον έξω/αντικοινοβουλευτικό χώρο, επιδιώκει σε μια ακατάσχετη κινδυνολογία, για να προτάξει την ενδυνάμωση της κρατικής ασφάλειας ως αντίδοτο στην όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων, σε μια προσπάθειά του να επιβεβαιώσει τον τρομοκρατικό ρόλο του αυτού του όσο και της κλίμακας του μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Μόνο οργή, ίσως και γέλια, μπορούν να προκαλέσουν την διαρκείς αναφορές του στο ήθος, την ανιδιοτέλεια και την αυταπάτη. Άνθρωποι που επί χρόνια ζυπνάνε το πρωί και από εκείνη τη στιγμή δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να μοιρά-

ζουν ποινές: «5 μήνες εσύ, 10 χρόνια εσύ, 3 χρόνια εσύ, ισόβια εσύ», δεν μπορούν ούτε κατά το ελάχιστο (και για οποιονδήποτε σκοπό) να έχουν σχέση με τέτοιες αξίες. Ο βερμαλισμός του όμως δεν είναι τυχαίος: αυτός είναι ο τρόπος μέσα από τον οποίο επιχειρεί να θεμελιώσει την «αντικειμενικότητα» του ρόλου του, μέσα στο πλαίσιο του σταθερού του στόχου που είναι ο επαναπροσδιορισμός του κύρους της αντικοινωνικής συντεχνίας του.

Από καιρό γίνονται άλλωστε παράλληλες πρακτικές κινήσεις για κάτι τέτοιο. Ήδη από τον Ιούλιο του '91 και αργότερα του Απριλίου του '92 με γνωμοδοτήσεις του Αρείου Πάγου, οι φορείς του ανώτερου αυτού δικαστηρίου κινούνται προς την κατεύθυνση συνολικής επαναδιοργανωσής της λειτουργίας τους. Οι εισηγούμενες προτάσεις για την δυνατότητα συνέχισης μιας δίκης χωρίς δικηγόρο, τη δυνατότητα του δικαστηρίου να επιβάλλει εξάμηνη πειθαρχική παύση σε συνήγορο που «παρακολουθεί τη διαδικασία», τον περιορισμό των δυνατοτήτων υποβολής ένστασης κατά δικαστών καθώς και την κατάργηση της δημοσιότητας των δικών, κινούνται σαφώς στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της αυθεντίας των δικαστών. Την ίδια τάση έρχεται να ενισχύσει με πρόσχημα τις γνωστές διαδικασίες αποφυλάκισης εμπόρων του θανάτου και το πόρισμα Φλυόδα.

Ο αντισυμβαλλόμενος καθαγιάζει φυσικά την ηθική της κρατικής τρομοκρατίας διαδηλώνοντας την αγωνία του για την εξουδετέρωση των κοινωνικών αγώνων και εδώ η πολιτική εξουσία δεν τους έχει αφήσει... παραπονεμένους, μπροστά στην σύγκλιση των προθέσεων τους:

– Τρομονόμος: επιχείρηση εξόντωσης των αντισυναινετικών δυνάμεων που προωθούν την έμπρακτη ρήξη με το καθεστώς. Εργολαβική ανάθεση του τρομοθεάματος στον αντισυμβαλλόμενου του Αρείου Πάγου, που αποφασίζει για τα πάντα με γνωστά αποτελέσματα.

– Αντιαπεργιακός: μεγαλόπνοο σχέδιο... κατάργησης της ταξικής πάλης. Οι δικαστές κρίνουν το δικό ή όχι των εργατικών διεκδικήσεων.

– Νόμος για τους πρόσφυγες: αναιμάκτες δικαστικές, εκκαθαριστικές, επιχειρήσεις, εθνικής καθαρότητας.

Παράλληλα ηθικοποιούνται, καλύπτονται και διεκπεραιώνονται:

– Δικαστικές έρευνες σε μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις.

– Διώξεις και καταδίκες, για αφισσοκολλήσεις προκηρύξεις κλπ.: προληπτική καταστολή φρονήματος.

– Διώξεις και καταδίκες απόγεων που ξεφεύγουν από το διαμορφούμενο κλίμα ισοπεδωτικής ομοφωνίας πάνω στα «εθνικά» ζητήματα.

Η κοινωνική ανασφάλεια ενισχύει την κρατική ασφάλεια

Εχέγγυο για την εδραίωση των καταστατικών σχεδίων του κράτους αποτελεί η τεχνητή καλλιέργεια της κοινωνικής ανασφάλειας. Σ' αυτή την κατεύθυνση σήμερα πρωταγωνιστούν και οι δικαστικοί κύκλοι με απόγειο τύπου Τσεβά σε συνδυασμό φυσικά με το συνολικό πλέγμα διαμόρφωσης της «κοινής γνώμης».

Δημιουργείται μ' αυτό τον τρόπο το πλαίσιο όχι απλά μιας συναίνεσης στην καταστατική πρακτική, αλλά και της ενεργητικής υποστήριξής της (χαφιεδισμός – «αγανακτισμένοι πολίτες»).

Η συστηματική εγκληματικοποίηση και κατασκευοφάντηση κάθε μορφής διεκδίκησης και κοινωνικής δράσης είναι γεγονός. Η διαμόρφωση της υπερταξικής εικόνας πως η χώρα είναι κυριολεκτικά περικυκλωμένη από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς στοχεύει ευθέως στον περιορισμό των ορίων ανοχής της ελληνικής κοινωνίας.

Αυτό ακριβώς το έδαφος επικαλείται και είναι ταυτόχρονα αυτό από το οποίο τροφοδοτείται και «νομιμοποιείται» η ολοκληρωτική δικαστική παρουσία στις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις.

Αντίσταση και αξιοπρέπεια

Μια λεπτομερική αναφορά σε ειδικές περιπτώσεις κρίνεται περιττή, γιατί αυτό που εν τέλει έχει σημασία δεν είναι η καταγραφή έτσι κι αλλιώς γνωστών περιστατικών αλλά η ερμηνεία τους.

Το σκηνικό που έχει περιγραφεί δεν συνιστά σε καμιά περίπτωση υπέρβαση ή παρέκκλιση από το δημοκρατικό πλαίσιο. Όλες οι επιλογές και οι κινήσεις που έχουν αναφερθεί είναι νόμιμες και συνταγματικές. Ας γίνει επιτέλους κατανοητό, ότι η συνεπής και ορθολογική εφαρμογή των δημοκρατικών κανόνων (όπως συμβαίνει σήμερα) πρακτικά συνεπάγεται και σημαίνει τον ολοκληρωτισμό κι όχι το αντίθετο.

Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι για άλλη μια φορά να τονίσουμε πως η αντίσταση στην κρατική καταστολή ή θα υπερβαίνει συνειδητά τα τεχνητά νομικά όρια, αυτοκαθοριζόμενα, και θα τα καταργεί στην πράξη ή δεν θα είναι τίποτα.

Παράλληλα η σταθερή και σθεναρή υπεράσπιση της κοινωνικοπολιτικής μας δράσης μπροστά στα νευρωτικά ανθρωπάκια των δικαστηριακών εδράνων τροφοδοτεί και δυναμώνει την φερεγγυότητα και την αυτοπεποίθηση του κοινωνικού μας αγώνα. Ως προς αυτό, ο χρόνος και η πρακτική μας θα δείξουν. Εν τω μεταξύ εμείς σφιχταγγαλιάζουμε τον Νώντα Σκυφτούλη και διδασκόμαστε, όταν μέσα στον ασφυκτικό κλοιό των σκοπιμοτήτων του κρατικού παραλογισμού ορθώνει το ανάστημά του και δηλώνει:

«Κέρδισα και' αρχήν ηθικά αυτή τη μάχη, όχι γιατί είμαι αίλουρος ή γυχραιμος, αλλά γιατί κατάλαβα, ότι οι άνθρωποι που με διώκουν στηρίζονται σ' ένα σαθρό πολιτισμό, σαφώς κατώτερο από τον δικό μου. Νομίζω ότι το κατάλαβαν κι αυτοί...»

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ...

«Ένα παράδοξο της κοινωνίας μας: ο σκληρότερος ολοκληρωτισμός συνυπήρχε και συνυπάρχει σε μας ακόμα, μαζί μ' έναν ανεπιβεβαίωτο αναρχισμό.»

Ρίχνοντας μια ακριβέστερη ματιά θα συμπεραίναμε, πως δεν πρόκειται για μια αντίφαση. Η δυνατότητα αυθαιρεσίας στην κορυφή επιτρέπει επίσης την αυθαιρεσία και στα άλλα στρώματα της ιεραρχίας. Βέβαια εκεί οι διαστάσεις και το αντικείμενο είναι διαφορετικά, μα η αυθαιρεσία παραμένει αυθαιρεσία. Όχι μόνο καταλαμβάνει χώρο δράσης, αλλά νομιμοποιείται και ηθικά' είναι μάλιστα και απαραίτητη, εφόσον κάθε εξουσιαζόμενος μπορεί να εκπληρώνει μόνο τις διαταγές της κορυφής, αφού από την πλευρά του σκοντάφτει ενάντια στους νόμους.

Η επίσημη αυθαιρεσία δεν μπορεί να καταπολεμηθεί διαφορετικά παρά με την αυθαιρεσία των επαναστατών και ακριβώς εξαιτίας ενός απλού λόγου, επειδή στο σύστημα της αυτοδιεύθυνσης ή σε μια στρατιωτικό – γραφειοκρατική τάξη δεν υπάρχει χώρος για νομιμότητα.

Κατά συνέπεια αυτού είναι αδύνατο, είτε ιδιαίτερα δύσκολο, να αντισταθείς στην αυθαιρεσία οποιονδήποτε Αρχών, επίσημα και νόμιμα. Εξ' αυτού και η χαρακτηριστική ροπή στην Αναρχία στην καθημερινή ζωή, η οποία εκδηλώνεται με εντελώς διαφορετικούς τρόπους: από την απόλυτη περιφρόνηση κάθε τύπου και κανόνα μέχρι την παραμέληση της ιδιοκτησίας, της εργασίας και όλων των άλλων έξω από το προσωπικό εγώ.

Πολύ βιαιότερο και επικινδυνότερο όμως είναι το ρεύμα προς την Αναρχία, το οποίο ανέρχεται σε πνευματικό επίπεδο, στο χώρο της πολιτικής και της ευρύτερης κοινοτομίας. Παρακολουθούμε εδώ τις ιστορικά συγκροτημένες πηλοσίες και μόνιμες παραδόσεις του αναρχισμού, οι οποίες δεν πηγάζουν μόνο από τον κροπότκιν και τον Μπακούιν. Η εθνική ιδιοσυγκρασία αντιδρούσε ανέκαθεν ιδιαίτερα θετικά στη χρήση βίας για σκοπούς, όπως πίστευε, ιερούς. Τέτοιοι σκοποί δεν υλοποιούνταν στην πράξη πάντα από λαϊκούς ηγέτες όπως ο Πουγκατσόφ και ο Ραζίν, υπήρχαν και άλλες περιπτώσεις. Το βίαιο πέρασμα στην ελευθερία, στην αδελφότητα, στην δικαιοσύνη, στην καθαρότητα των διαπροσωπικών σχέσεων και σε μια δίκαιη κοινωνική τάξη, σχεδιάζεται ακόμα ως τέτοιο, ως επίθεση εξαιτίας μιας ιδέας, ενός Διαφωτισμού, μιας έξαυσης, μιας εκδήλωσης της θέλησης και πάντως όχι στο όνομα του νόμου. Η λαϊκή ρήση ισχυρίζεται άλλωστε από παλιά, πως κάθε νόμος μπορεί να καταστρατηγηθεί. Είναι σίγουρη: Εάν δραστηριοποιούμαστε σύμφωνα με το γράμμα του νόμου, θα καταδικάζαμε το σχέδιο, στην καλύτερη περίπτωση, στην αποτυχία και στη χειρότερη θα υφίσταντο οι δημιουργοί του το μαρτύριο και τον θάνατο...»

Το σχόλιο ανήκει στον Αλεξάντερ Γιακόβλεφ, πολυετή συνεργάτη του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ.

Αντιπαρεχόμεστε «κομμά» σ' αυτό το σημείο την ερμηνεία των διαπιστώσεων του που ακολουθεί... Από την Moskau News Nr2/Febr.92 (Μετάφραση από το «Schwarzer Faden» – 1/92).

Εξέγερση, ρατσισμός, ταξική πάλη

Η δραστήρια επανεμφάνιση διάφορων εθνικιστικών, φασιστικών και ρατσιστικών κινήματων στην Ευρώπη είναι σήμερα μια πραγματικότητα, με κορυφαίο ίσως παράδειγμα αυτό της Γερμανίας.

Εκεί, όπου ύστερα από 15 χρόνια ξανάρχεται το φθινόπωρο - όχι βέβαια μετεωρολογικά αλλά πολιτικά. Στο πρώτο <<γερμανικό φθινόπωρο>> του 1977 το γερμανικό κράτος έδειχνε το πραγματικό του αποκρουστικό πρόσωπο: δολοφονίες, πυροβολισμοί, ειδικές αστυνομικές μονάδες, έκτακτοι νόμοι, απαγόρευση εργασίας. Όλα αυτά θα έπρεπε να πείσουν τον καθέναν ότι μια ριζική ανατροπή αυτής της κοινωνίας είναι αδύνατη.

Ένα μεγάλο τμήμα του κινήματος αντίστασης τότε έλαβε το μήνυμα και παραδόθηκε στην προδιαγεγραμμένη από το κράτος μοίρα, ανταλλάσσοντας τους δρόμους με την βουλευτική καρέκλα ή καταφεύγοντας στην ιδιώτευση.

Σήμερα, 15 χρόνια μετά η κατάσταση παρουσιάζεται περισσότερο δραστήρια. Το κοινωνικό κίνημα απουσιάζει παντελώς, έξω από μερικούς πυρήνες αντίστασης που συνεχίζουν με το ίδιο θάρρος και την ίδια μαχητικότητα. Ο <<αγώνας για το μυαλό και τις καρδιές των ανθρώπων>> υποχωρεί. Αντίθετα και κατά κύριο λόγο πάνω σ' αυτό το ανοιχτό πεδίο, εξαπλώνονται πλατιά απόψεις, οι οποίες μέχρι πρότινος συζητιόνταν σε στενούς κύκλους ασημαντων ακροδεξιών. Εγκαταλείποντας αυτούς τους κύκλους, τουλάχιστον μετά την διάλυση της Ανατολικής Γερμανίας, καθορίζουν όλο και περισσότερο τις στήλες των εφημερίδων και τα άλλα ΜΜΕ. Αυτά που μέχρι πριν λίγο καιρό αποτολμούσαν μόνο ακροδεξιοί, σήμερα είναι στάση όλων των κομμάτων μέχρι το SPD (σοσιαλδημοκράτες) και τους Πράσινους.

Η <<εθνική αποκάθαρση>> στην Σερβία, την Κροατία, την Βοσνία θρήσκει την ηχώ της πολύ πρακτικά στο Ροστόκ και σε άλλες πόλεις.

Όποιος δεν είναι τυφλός, βλέπει ότι οι καιροί, σε αυτή τη κατεύθυνση, θα γίνουν χειρότεροι. Έτσι κι εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να περιμένουμε το τέρας να μας χτυπήσει ευθέως την πόρτα και οφείλουμε να επεξεργαστούμε θέσεις και πρακτικές που δεν θα γίνονται ορεκτικά δημοκρατικών αυταπατών, ή συμφερόντων, δίνοντας παράλληλα επίκαιρο υλικό περιεχόμενο στην στρατηγική μας και όχι φανταστικά, αναδεικνύοντας δηλαδή τον εθνικισμό, τον φασισμό και τον ρατσισμό με την έκφραση που έχει στην Ελλάδα κι όχι απλά σε (ελάχιστα άλλωστε) πανομοιότυπα των γερμανικών για παράδειγμα γεγονότα.

Αναζητήσαμε λοιπόν (στο μέτρο των προσβάσεων που έχουμε) τις απόψεις των γερμανών συντρόφων και η αλήθεια είναι πως απουσίαζαν ολοκληρωμένες αναλύσεις, κάτι που άλλωστε δείχνει και το επίπεδο του κινήματος. Δημοσιεύουμε το συγκεκριμένο κείμενο από την αναρχοσυνδικαλιστική εφημερίδα <<Direkte Aktion>> (Nr. 95 November/Dezember 1992) όχι τόσο για τις απαντήσεις που δίνει, όσο για τα εύστοχα ζητήματα και ερωτήματα που θέτει, τα οποία είναι ικανά κατ' αρχήν να προκαλέσουν μια συζήτηση που πρέπει να γίνεται σήμερα παντού.

Με τα πογκρόμ στο Ροστόκ (Ανατολή) ή στο Σένσου (Δύση) οι αντιφασίστες ριζοπάστες έχουν ιδιαίτερα προβλήματα. Το να διαδηλώνεις στην πόλη του <<εχθρού>> και να φωνάζει <<ντροπή σας>> προφανώς ελάχιστα βοηθάει στην παραπέρα ανάπτυξη του Αντιφασισμού. Μοιάζει με τυμπανοκρουσία στα ίδια σου τα στήθη. Αλλά και η εξύμνηση των <<ταραχών>> απ' τ' αριστερά αποδυναμώνει μια ακριβέστερη παρατήρηση. Το Ροστόκ ήταν επίσης μια <<ανταρσία>> των <<παιδιών>>, μια εξέγερση η οποία μετά την εκδίωξη των προσφύγων μεταδόθηκε στην κρατική εξουσία. Η δυναμική της εξέγερσης ήταν από τα πριν εκεί, όμως το ερώτημα είναι: Γιατί ξεκινά η εξέγερση με το <<χτύπημα προς τα κάτω>> ενάντια σε ανυπεράσπιστους και απόλυτα περιθωριοποιημένους; Ας είμαστε προσεκτικοί στο να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα με την καθολική απάντηση <<Ρατσισμός>>. Κατά τον ίδιο τρόπο θα μπορούσαμε να πούμε: <<Για όλα φταίει ο καπιταλισμός>>. Αλήθειες όπως μπορούν να χτυπηθούν μόνο με αλήθειες. Ο ρατσισμός, αυτό είναι το αντικείμενο της συζήτησης τώρα, είναι βαθιά ριζωμένος στις κοινωνικές και πολιτικές δομές των μητροπόλεων, στην εργατική τάξη βέβαια, αλλά κι αυτό συνάβει από την αρχή και γι' αυτό πρέπει να διερευνηθεί γιατί αναπτύσσεται τώρα μ' αυτό τον τρόπο.

Για τις <<κοινωνικές αιτίες>>, συζητά τώρα και η μπουρζουαζία. Πήγαιναν όμως οι άνθρωποι, οι οποίοι βλέπουν τους εαυτούς τους σε

μια πιεσμένη κοινωνική κατάσταση, αυτοματικά προς τα δεξιά; Θα πρέπει να συνυπολογίσουμε στον συσχετισμό, τι σχέση έχει ο ρατσισμός με τις ταξικές αντιθέσεις, με την κατάσταση στο εσωτερικό της εργατικής τάξης. Και από αυτή την άποψη υπάρχουν βασικά <<μόνο>> δύο λανθασμένες απαντήσεις στον ρατσισμό:

Η πρώτη λανθασμένη απάντηση είναι το πρόταγμα μιας εξιδανικευμένης ταξικής πάλης και η αφαιρετική εξίσωση της πραγματικής πάλης των εργαζόμενων με μια ιδανική <<εργατική τάξη>>. Την κατάσταση δεν την προχωράει η προπαγάνδα ενάντια στο <<κεφάλαιο>> ή στην <<πολιτική>>, αλλά η άμεση αντιπαράθεση με τα ενδιαφέροντα και τους ανθρώπους στους χώρους εργασίας. Αυτό σημαίνει: οι αντιφάσεις που είναι εκεί παρούσες δεν θα πρέπει να υποβαθμιστούν ή να εξβελισθούν.

Η δεύτερη λανθασμένη απάντηση, είναι το πρόταγμα μιας <<ανθρώπινης εικόνας>> ενός αφηρημένου ανθρωπισμού, με τα οποία ισοπεδώνονται οι αντιφάσεις στις οποίες ζουν οι εργαζόμενοι κι από τις οποίες οι περισσότεροι απ' αυτούς υποφέρουν. Εάν αυτός ο αφαιρετικός συλλογισμός εξωθηθεί στην ακραία λογική του συνέπειας, τότε πεθαίνει και η τελευταία ζωντανή αντίφαση: Η <<τάξη>> καταμυητείται ως <<αφ' εαυτής ρατσιστική>>, κάτι που κάποτε οδηγεί στην προσωπική παραίτηση (με ποιόν και πώς να παλέψω). Δεν καταφερόμαστε μ' αυτό που λέμε ενάντια σε ανεμόμυλους, πολλοί εγκατέλειψαν σ' αυτό το σημείο τους χώρους εργασίας. Απέναντι στους μετανάστες και τους πρόσφυγες δημιουργείται αντίστροφα τότε κι εκεί σύντομα η απογοήτευση, εάν κι αυτοί δεν είναι <<καλοί>>...

Τι όμως μπορεί να ερμηνεύσει, του συσχετισμού <<ταραχών>>, ρατσισμού, ταξικών αντιθέσεων και ταξικής πάλης; Για την δυναμική των σύγχρονων συγκρούσεων, την δεξιά στροφή της εξέγερσης, είναι καθοριστικό, πως αυτήτη στιγμή δεν υπάρχει καμία γνωστή προοπτική έξω και ενάντια στη καπιταλιστική επιβίωση. Η <<ταραχή>> της δεκαετίας του 70 και ακόμη περισσότερο της δεκαετίας του 80 συναντούσαν σημεία στήριξης σε μαχόμενα (αυτόνομα, ελευθεριακά) κινήματα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και αυτά ήταν και ο μανδύας της εξέγερσης. Για να αποκτήσει μια προοπτική η εξέγερση δεν χρειάζεται κανένα <<ρεαλιστικό>> πρόγραμμα, φυσικά όχι, είναι όμως δεμένη στη ζωντανή αντίφαση στο εσωτερικό του κεφαλαίου, στις ταξικές αντιθέσεις.

Ο αντικαπιταλιστικός ριζοσπαστισμός, ακόμα κι αν δεν είχε τη θέση του στους χώρους εργασίας, ήταν και είναι εν τέλει εξαρτημένος απ' το βαθμό αντιεξουσίας και αντίδρασης από την πλευρά της εργατικής τάξης, ακόμα κι αν αυτά είναι ρεφορμιστικά περιχαρακωμένα. Το ότι η κοινωνική αναταραχή μπορεί να μεταβληθεί στα μυαλά των εργαζόμενων και στις πράξεις των <<παιδιών>> σε ρατσιστική πολιτική, το ότι οι Ναζι προσπορίζονται αποτελεσματικά το <<κοινωνικό ζήτημα>> είναι πραγματοποιήσιμο μόνο στο περιθώριο της καταστροφής όλων των αποθεμάτων αντίστασης της εργατικής τάξης.

Μ' αυτή την έννοια ο δεξιός ριζοσπαστισμός (τόσο στην αστικο-δημοκρατική, όσο και στην μαχόμενη φασιστική του μορφή) είναι, κι όχι μόνο στη Γερμανία, μια συνέπεια της βαθείας ήττας του ρεφορμισμού από την δεκαετία του 70. Στην θέση αυτής της βυθιζόμενης ρεφορμιστικής πολιτικής δεν παρουσιάστηκε καμμία εναλλακτική λύση. Αυτό είναι το ταξικό και πολιτικό κενό και ο δεξιός ριζοσπαστισμός καταλαμβάνει αυτό το κενό αποτελεσματικά με το να συλλαμβάνει τα αντιδραστικά περιχόμενα

του ρεφορμισμού και να τα οργανώνει εκ νέου εθνικισμός, κορπορατισμός των εργατικών συμφερόντων κλπ...

Μέσα σε μια κατάσταση, όπου η πάλη ακόμα και στο εσωτερικό των βασικών ομάδων της εργατικής τάξης διεξάγεται για την συντησιακή, ατομική ή συλλογική, θέση μέσα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση (μέχρι και τον τελευταίο: δηλαδή εναντίον του εαυτού τους) η αντικειμενική επιλογή της εξέγερσης βρίσκεται κοντά: ένας ριζωμένος εξουσιαστικός προσανατολισμός του επιδοκιμάζοντος προς την <<πολιτική της Βόννης>> κοινού (αυτά <<πρέπει να ξυπνήσουν...>>) δείχνει τότε την κατεύθυνση. Αυτό που παίρνει σάρκα και οστά στο Ροστόκ και σε άλλες πόλεις την Ανατολικής όσο και της Δυτικής Γερμανίας μέσω ενός καταστροφικού ριζοσπαστισμού, το χτύπημα ανυπεράσπιστων και εξθλιωμένων, ανεβάζει μόνο σε δραστηριότητα και πιο δημόσια μορφή το καθημερινό δράμα στο εσωτερικό της - απειλούμενης όσο και ανασφαλούς - εργατικής τάξης.

Ρατσισμός και ταξική πάλη είναι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Η ταξική πάλη (έτσι όπως είναι, όχι έτσι όπως την θέλουμε) δεν διαρρηγνύει τις ρατσιστικές δομές, όσο παραμένει μια πάλη για μία καλύτερη θέση στο εσωτερικό της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Γι' αυτό το λόγο μπορούν ακόμα να ταιριάζουν μαζί οι απεργίες του 1992 μ' έναν παράλληλο κυρίαρχο ρατσισμό - εθνικισμό. Είναι οι δύο όψεις της αντίφασης που περνά κάθετα μέσα από την τάξη, το χώρο εργασίας και συχνά από ένα και το αυτό πρόσωπο. Σ' αυτή την αντίθεση ο λιμενεργάτης, η ταμιά και τα <<παιδιά>> του Ροστόκ και οπουδήποτε αλλού μοιάζουν, είναι όμοιοι. Στέκονται οι ίδιοι εμπόδιο στους εαυτούς τους.

Αυτή η αντίφαση για να το ξανατονίσουμε δεν υπερκεράζεται με το <<ο Αλή είναι καλός τύπος>> (όπως λέει το συνδικάτο IG - Metall, αλλά τί κάνουμε όταν ο Αλή δεν είναι καθόλου <<καλός τύπος>>) ούτε με το χλωμό σύνθημα <<Κοινή πάλη! Μπέιτε στη σειρά>>.

Μια προοπτική η οποία θα προσφέρει σ' αυτούς τους εργαζόμενους περισσότερο απο συνθήματα και μελλοντικές εκόνες τεράτων (ο <<σοσιαλισμός>> που κάποτε ήταν...) βρίσκεται μόνο σε μια ριζικά διαφορετική στάση απέναντι στην εργασία και ανάμεσα μας στους χώρους εργασίας και οπουδήποτε. Θα πρέπει να συνηθίσουμε και στα δύο, να το ανεχτούμε: το ότι <<φυσιολογικοί>> εργαζόμενοι (δηλαδή και οι <<φυσιολογικοί>> ρατσιστές) - γρηγορότερα από ότι περιμένουμε - θα περάσουν από την ανημποριά με ριζοσπαστικό τρόπο σε μια άλλη ζωή, αλλά και στο ότι θα τσακώσουμε για πολύ καιρό συναδέλφους με τους οποίους απεργούμε μαζί (οι <<καλοί τύποι>>) να ψηφίζουν ρεπουμπλικάνους ή να επιδοκιμάζουν τα πογκρόμ.

Η αντιπαράθεση μαζί τους δεν πρέπει να σταματήσει, γιατί θα γίνει ο τρόπος της σύνδεσης την οποία δοκιμάζουμε μαζί τους. Αν αποφύγουμε την αντιπαράθεση μαζί τους, δεν θα έχουμε σε καμία περίπτωση την ευκαιρία να μεταστρέψουμε την αντίφαση στους ίδιους τους ανθρώπους στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης. Η ευκαιρία δείχνει δύσκολη, είναι όμως η μοναδική.

* Τρία άτομα προφυλακίστηκαν και κρατήθηκαν πάνω από ένα μήνα στις δικαστικές φυλακές Διαβατών διωκόμενοι για την συμμετοχή τους (πραγματική ή σύμφωνα με την Αστυνομία) σε αντιφασιστική διαδήλωση που χτυπήθηκε από την αστυνομία στις 15/12 στην Θεσσαλονίκη.

Πραγματοποιήθηκε στις 15 και 16 Ιανουαρίου το διήμερο εκδηλώσεων που είχε προγραμματιστεί από την ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, στο πλαίσιο της οργάνωσης και προώθησης του εξεγερτικού κοινωνικού αγώνα ενάντια στις σημερινές συνθήκες εκμετάλλευσης και κυριαρχίας.

Την πρώτη μέρα πάνω στο ζήτημα της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας τοποθετήθηκαν:

η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ με θέμα: «Ο ρόλος του ελληνικού κράτους στο νεοφιλελεύθερο σχέδιο της ευρωπαϊκής ενοποίησης»

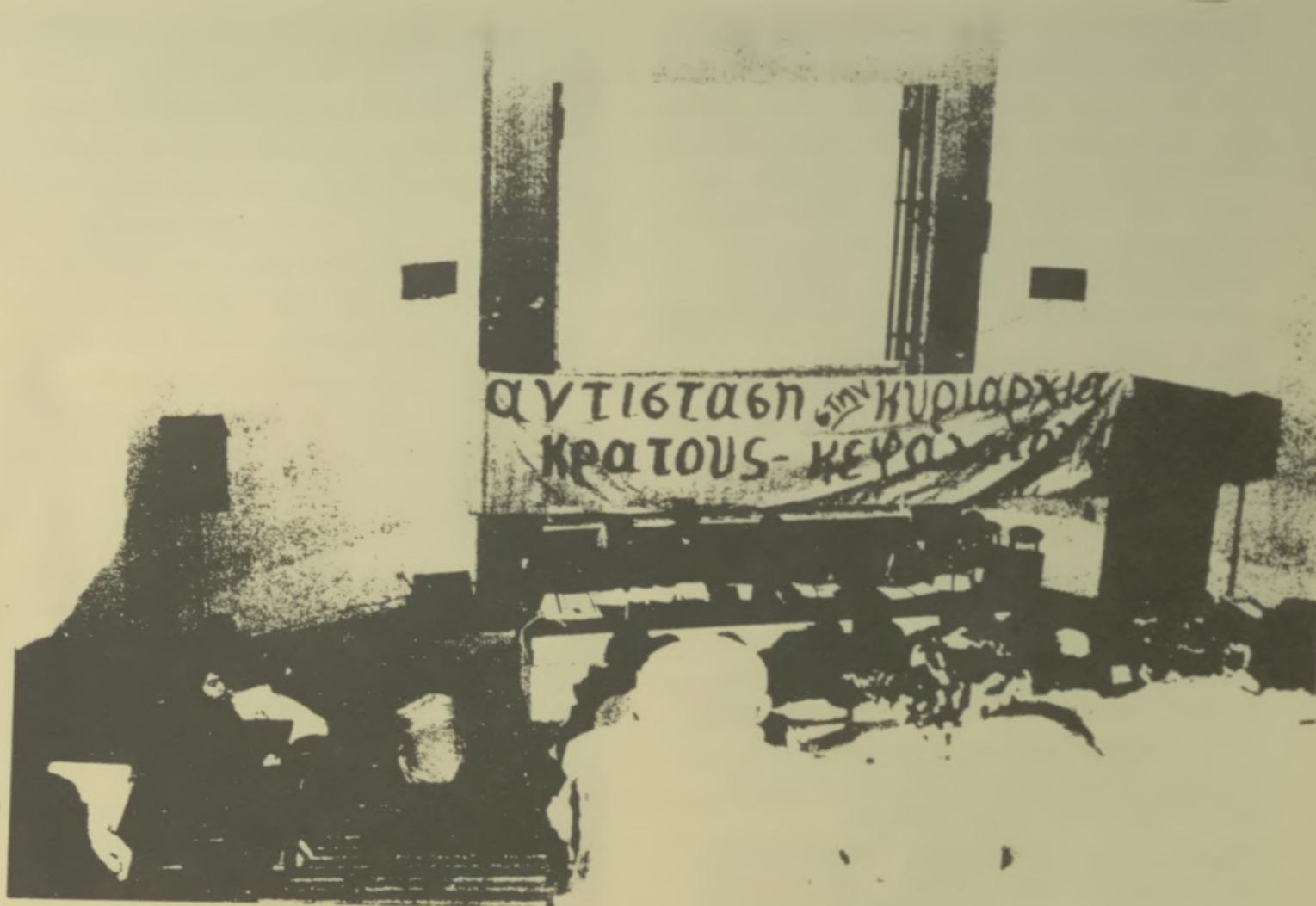
ο Επαμεινώνδας Σκυφτούλης με θέμα: «Αναρχικοί και το θέαμα της κρατικής τρομοκρατίας»

ο Ιταλός αναρχικός αγωνιστής P. PORCU με θέμα: «Επαναστατική αλληλεγγύη και η ιταλική εμπειρία»

και ο Άγγλος αναρχικός αγωνιστής A. MELTZER με θέμα: «Η εμπειρία του επαναστατικού κινήματος, η σημερινή κατάσταση και οι προοπτικές του».

Την δεύτερη μέρα ακολούθησε μια παρουσίαση των απόψεων και των θέσεων των Ιταλών συντρόφων που συμμετέχουν και στην έκδοση του περιοδικού «ANARCHISMO». Συγκεκριμένα ο A. BONANO εισηγήθηκε το θέμα: «Αναρχικοί και μεταβιομηχανική κοινωνία».

Δημοσιεύουμε στο τεύχος αυτό τις ομιλίες της ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ και του Ε. Σκυφτούλη. Στο επόμενο τεύχος θα ακολουθήσουν οι εισηγήσεις των ξένων συντρόφων.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΟ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Μέσα στην ζφερρή κατάσταση που έχει περιέλθει το ανθρώπινο γένος με την έξαρση των εθνικισμών του θρησκευτικού φανατισμού, του ρατσισμού, της περιθωριοποίησης, της αποχαύνωσης και του ατομισμού έρχεται να προστεθεί και η αθλιότητα του Ελληνικού κράτους, που προσπαθεί να πείσει την κοινωνία πως η όλη του συμπεριφορά και στρατηγική σήμερα, αν μπορούμε να ονομάσουμε στρατηγική το κυβερνητικό πλιάτσικο, είναι συνάρτηση αν όχι απάντηση στον χαμένο δήθεν κύρος και στην χαμένη δήθεν πίστη του.

Όχι φυσικά επειδή όπως μας λένε το ΠΑΣΟΚ έκανε λοβιτούρες κάτι που κανείς λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να αμφισβητήσει όπως δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι και σήμερα γίνονται. Το πρόβλημα δεν μπορούμε να το δούμε μόνο έτσι, διότι και στην Γερμανία και στην Ιαλλία ανάλογες λοβιτούρες είδαν το φως της δημοσιότητας, αλλά κανείς απ' την οικονομική ολιγαρχία της Δύσης τουλάχιστον, δεν θέτει ζήτημα πίστης και κύρους κυριαρχίας τους.

Το βασικό περιεχόμενο της σημερινής του κατεύθυνσης νομίζουμε πως πρέπει να το αναζητήσουμε ασφαλώς στα πλαίσια της ευρωπαϊκής ενοποίησης και ολοκλήρωσης μέσα απ' τις διακηρύξεις της συνθήκης του Μάαστριχτ, αλλά ταυτόχρονα δεν πρέπει να ξεχνάμε την ιδιομορφία του, που ας μας επιτραπεί να πούμε είναι που σημαντική απ' τις Ευρωπαϊκές διακηρύξεις του.

Εν συντομία, η μεταπολεμική ιδεολογία της ανόδου του εύκολου πλουτισμού και της καταναλωτικής επιφάνειας που αποτέλεσε μια κανονική διάσταση της λίγο - πολύ ορθολογικής αναρδιάρθρωσης του καπιταλισμού στις ισχυρές οικονομικά χώρες της Ευρώπης και των ΗΠΑ [που επήλθε με την ανάπτυξη και επέκταση της

κυριαρχίας τους στο μισό πληθυσμό της γης και σήμερα σ' ολόκληρο], η ιδεολογία αυτή σε μια χώρα σαν την Ελλάδα με στενή αγορά σχεδόν ανύπαρκτη βιομηχανία και με επιφατικούς μηχανισμούς «κανονικής» συσσώρευσης, στριμωγμένη σ' αυτήν την μεταπολεμική πραγματικότητα, βρήκε διέξοδο και εκτονώθηκε στο χώρο της απάτης και της λοβιτούρας. Σ' αυτή την κατάντια και την πολιτισμική εξαθλίωση, πρωταγωνιστής ήταν και παραμένει να είναι το κράτος και οι οικογένειες που το ελέγχουν. Το ελληνικό «δαιμόνιο» προσαρμοσμένο σ' αυτή την ιδιομορφία άρχισε να επιδίδεται σ' αυτό που πολλάκις λέγονταν και λέγεται καταλήστευση του δημοσίου χρήματος. Οι οικογένειες που καλέστηκαν απ' το κράτος να παίξουν τον ρόλο της οικονομικής ολιγαρχίας στα πρότυπα των ανεπτυγμένων χωρών, μέσα απ' την εγγενή ανικανότητα τους και την ηθική τους απαξίωση, ξεπέρασαν όποτε τους δόθηκε η ευκαιρία κι αυτόν τον ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ. Γιατί αν αυτός έπρεπε με χίλιους δυο κινδύνους να ελέγχει κάποιους νευραλγικούς μηχανισμούς του κράτους, οι Έλληνες μεταπράττες της κοινωνικής εκμετάλλευσης τ' άρπαξαν εκ του ασφαλούς καταλαμβάνοντας τα πιο ψηλά του σκαλοπάτια.

Οι πολλαπλασιαστικές επιπτώσεις αυτού του φαινομένου οδήγησαν την Ελληνική κοινωνία στην αμυντική θέσμιση της νοοτροπίας της απάτης, ακόμη και σε πολύ μικρές συναλλαγές τόσο από άποψη ποιότητας όσο και από άποψη ποσότητας, συμπυκνώνοντάς την μέσα στην φράση «άσε μ' αυτούς δεν βγάξεις άκρη».

Κι όταν έφτανε ο κόμπος στο χτένι και απαιτούνταν έστω δικαιοσύνη, εκσυγχρονισμός, αλλαγή, κανένα κομμάτι της ντόπιας ας πούμε αστικής τάξης δεν αναλάμβανε να σηκώσει τέτοιο ρίσκο και το μόνο που πάντα

ννόταν ήταν να ξαναϊσοροπήσει το παιχνίδι που έπαιρνε όλο και πιο επικίνδυνες διαστάσεις όχι τόσο γιατί κάποιος θά 'σθηναν απ' τον χάρτη της οικονομίας αλλά γιατί κινδύνευε να ξεσκεπαστεί με τρόπο ανεξέλεγκτο η κυνική δομή της λειτουργίας τους.

Κι αν λάβουμε υπ' όψιν τον υπέρμετρο ρόλο του κράτους στην διαμόρφωση σύνθεσης και διάρθρωσης της Ελληνικής κοινωνίας και τον αδύναμο και εξαρτώμενο ρόλο του Συλλόγου Ελλήνων Βιομηχανιών τότε καταλαβαίνουμε καλύτερα γιατί πράγμα μιλάμε.

Και για να έρθουμε στην σημερινή κατάσταση του νεοφιλελευθερισμού και της αποκρατικοποίησης και προς δικαίωση των παραπάνω:

Θα φανεί ίσως σχήμα οξύμωρο, αλλά ο κύριος προπαγανδιστής της αποκρατικοποίησης σήμερα δεν είναι ΣΕΒ αλλά το ίδιο το κράτος. Εξάλλου με ποια προσόντα να ανταποκριθεί ο ΣΕΒ στις μεγάλες επενδύσεις που εξασφαλίζουν οι ιδιωτικοποιήσεις στις μεγάλες και δυναμικές επιχειρήσεις (ΔΕΗ, ΟΤΕ, κλπ.).

Κι αν πράγματι το κράτος στη Δύση έπασχε σε πίστη και σε κύρος έπασχε πάνω στην παραγωγική διαδικασία. Δηλαδή μέσα απ' την άλλοτε τεχνητή και άλλοτε πραγματική χρεωκοπία των δημοσίων επιχειρήσεων το κράτος έπασχε να παίζει τον ρόλο του βασικού ρυθμιστή του κοινωνικού και οικονομικού ανταγωνισμού μέσα απ' την ενεργό συμμετοχή του στην παραγωγική διαδικασία, γινόμενο το ίδιο παραγωγός και καταναλωτής ενός σημαντικού μέρους της οικονομίας. Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία οικονομικής αποδυνάμωσης του κράτους συμφωνήθηκε το σχέδιο του νεοφιλελεύθερου ανοίγματος των συνόρων με τη συνθήκη του Μάαστριχτ. Φυσικά και από δω δεν θα μπορούσε να λείψει η ιδιομορφία του ελληνικού κράτους, που το μετέφρασε

μέσα σε 2 χρόνια με βίαιο τρόπο σε πλιάτσικο, που οι τραβεστί επικριτές του το ονόμασαν «ανάλητο» και που διαμορφώνει καινούριους όρους και συνθήκες ζωής.

Τούτο φαίνεται όχι μόνο απ' την οικονομική μιζέρια στην οποία οδηγείται ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας μας, αλλά κύρια απ' την απόγνωση που δημιουργεί ή περιθωριοποίηση ή η απειλή της περιθωριοποίησης και μάλιστα με όρους όλο και μη αναστρέψιμους.

Δηλαδή η απειλή δεν είναι μόνο ότι κάποιος χάνουν τη δουλειά τους, αλλά ότι όλο και πιο δύσκολα θα ξαναβρούν είτε το κύρος είτε τη δύναμη που τους παρέιχε αυτή η θέση μέσα στο παραγωγικό σύστημα, αγόμενοι όλο και πιο πολύ σε μια σχέση επικουρική μ' αυτό.

Οι μαζικές και άρδην απολύσεις, η αυξανόμενη ανεργία, και το νέο φαινόμενο της γεωγραφικής φτώχειας όπως την παρατηρούμε στην Κοζάνη, στην Χαλκίδα, στην Σύρο, στην Χαλκιδική, στο Λαύριο, στην Θράκη, ως ένα βαθμό στην Πάτρα κλπ. είναι τα πρώτα συμπτώματα αυτής της επίθεσης.

Αξίζει κανείς να σταθεί στο σημείο αυτό της απόγνωσης, γιατί αυτή η απόγνωση είναι που έχει εξωθήσει τμήμα αυτού του πεταγμένου κυριολεκτικά στο δρόμο κοινωνικού δυναμικού, σε ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΡΗΞΗΣ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ έτσι όπως τη συναντήσαμε και συνεχίζουμε να τη συναντάμε στον αγώνα της ΕΑΣ στις πιο αυθεντικές του στιγμές όπως πρόσφατα στην εξέγερση της Αρραβησού και το κάψιμο των γεωτρήσεων, στις συγκρούσεις στα Χανιά και στις επιθέσεις στη Νομαρχία, στις καταλήψεις των μαθητών και στις συγκρούσεις στην Ομόνοια, και εν μέρει στις απελευθερώσεις συντρόφων που

φυλακίστηκαν. Όλα αυτά αποτελούν στοιχεία ενθαρρυντικά μα φαίνονται ακόμα κομματιασμένα μέσα στον χρόνο και στον χώρο. Φυσικά θα ήταν ανόητο από μέρος μας να εμπιστευτούμε την τύχη της ανάπτυξης ενός κοινωνικού κινήματος αντίστασης ενάντια στα αφεντικά και το κράτος σ' αυτό και μόνο το στοιχείο. Εξάλλου η απόγνωση και ο φόβος μπροστά στην περιθωριοποίηση που λειτουργούν συχνά εξίσου δυναμικά με την ίδια την πραγματικότητά της, έχουν οδηγήσει πολλές φορές αν όχι τις περισσότερες σε απογοήτευση, συμβιβασμό και μοιρολατρική αποδοχή και σε ορισμένες ακραίες περιπτώσεις σε αλληλοσφαγή και βαρβαρότητα.

Αυτή η τελευταία εκδοχή είναι που παίρνει ανησυχητική έκταση όχι μόνο στις μισοδιαλυμένες κοινωνίες του πρώην υπαρκτού ολοκληρωτισμού αλλά και στις φιλελεύθερες δημοκρατίες της Δύσης. Περιπτώσεις όπως αυτές της Ιταλίας, της Γαλλίας, της Ισπανίας, της Αυστρίας και με ακραία περίπτωση αυτή της Γερμανίας, με κανένα τρόπο δεν μπορούμε να τα θεωρήσουμε περιθωριακά και ασήμαντα, στον βαθμό που παίρνουν χαρακτήρα εξέγερσης και μαχητικής αντεπανάστασης. Αν οι πρακτικές και οι αποψεις που συγκροτούνται στην βάση της απελευθέρωσης και αλληλεγγύης, με τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου και του τσαμπουκά των φερεφόνων τους, οπισθοχωρήσουν και ηττηθούν, τότε η εμφάνιση και στην Ελλάδα παρόμοιων γεγονότων δεν μπορούν με κανένα τρόπο να αποκλειστούν, έχοντας εφησυχαστικά σαν σταθερά το γενικό σύνθημα «ο λαός δεν ξεχνά τους φασίστες τους κρεμά».

Τα δυο συλλαγήτρια, η ανάδυση εθνικιστικών αντιλήψεων σε επίπεδο εθνικού διαλόγου, οι Αλβανοί, οι Ρώσοι, οι Πολωνοί, οι τριτοκοσμικοί, ο φόβος και η απειλή της περιθωριοποίησης, η μαζική ανεργία, και ο μαρασμός

μπορούν κάλλιστα να μετατρέψουν την δυστυχία των καταπιεσμένων και κατατρεγμένων σε εφιάλτη.

Ανάμεσα σ' αυτές τις δυο εκδοχές που εν συντομία περιγράψαμε και όπου η μια προϋποθέτει την αναίρεση της άλλης, και που σε ακραίες περιπτώσεις και μη αποκλειστές την εξόντωση της άλλης έρχεται να εισβάλει η κατασταλτική μεθόδευση των δομών και μηχανισμών της κοινοβουλευτικής εξουσίας ως εγγυήτρια δύναμη της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων.

Κόμματα, συνδικάτα, ΓΣΕΕ, κυβέρνηση αστυνομία, ΜΜΕ, ΚΥΠ, παπάδες, τραγουδοποιοί, πανεπιστημιακοί, τσεβάδες, όλοι αυτοί που βάλθηκαν να ψάλουν τον όρθρο του νέου εθνοσωτήριου έτους, τότε με ξύλινα μανιφέστα, τότε με φυλακές και ξυλαδαρμούς, τότε με νυσταλέες αμπελοφιλοσοφίες, τότε με αγιαστούρες και εθνοσकुλάδικα, όλοι αυτοί καθένα απ' το πόστο του και τη μεριά του προσπαθούν προς το παρόν να αποσυμπιέσουν την σώρευση των κοινωνικών συγκρούσεων που εγείρει η καπιταλιστική αναδιάρθρωση, κατευθύνοντας αλλοπρόσωπα την εκτονωσή τους προς τον Ευρωπαϊκό μεγαλοϊδεατισμό.

Μια αποσυμπιέση που στην φάση αυτή επιχειρείται με την τρομοκρατική λογική και εφαρμογή της μονόδρομου, με την πλύση εγκεφάλου για παραίτηση μέσα απ' τον μονόλογο των ειδικών και τεχνικών της εξουσίας, με την φυσική τρομοκρατία, με την υποταγή στις συμφωνίες ή στις διαφωνίες της κάθε κομματικής και συνδικαλιστικής ανοησίας, πάνω στο σχέδιο εξαρθωσης των πιο γνήσιων και λαϊκών αντιστάσεων της κοινωνίας μας.

Πάνω σ' αυτό το σχέδιο το κράτος - τρομοκράτης εφαρμόζει με παραληρηματικό τρόπο τον δήθεν πόλεμο κατά της δήθεν τρομοκρατίας.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η παγκόσμια νέα τάξη, οι αμερικάνοι φονιάδες, ο πολιτιστικός ολοκληρωτισμός, είναι οι αποχρώσεις ενδείξεις της επερχόμενης βαρβαρότητας.

Η οργουελική εκδοχή της κυριαρχίας ανθρώπου από άνθρωπο καθιστά για τα αφεντικά και τους αμερικάνους ως αναγκαστική προοπτική την επιβολή ενός ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ:

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ
Σ' αυτό το εφιαλτικό έργο συνδράμουν και οι σύγχρονες τεχνολογίες, πληροφορική, ρομποτική, Μ.Μ.Ε., που χαρακτηρίζουν την μεταβιομηχανική κοινωνία, και είναι αυτές που θα αποκλείσουν από τον κόσμο μεγάλα κοινωνικά στρώματα, και θα τα εκτοπίσουν στην ανέχεια, στην πλήρη υποταγή. Λος Άντζελες, Λονδίνο, Αθήνα, ο χώρος των αποκλεισμένων δημιουργείται για να

δεχτεί ή την ανελέητη βία της εξουσίας ή την επιβίωση μέσα στους σκουπιδοτενεκέδες. Άστεγοι, πεινασμένοι, απολυμένοι του πρώτου, του δεύτερου, του τρίτου κόσμου, περιμένουν με αγωνία την βιολογική τους εξόντωση στα σύγχρονα κρεματόρια των πόλεων. Το τέλος της βιομηχανικής κοινωνίας, σήμανε και το τέλος της προσχηματικής ιδεολογίας της δημοκρατίας. Η δημοκρατία και τα προνόμια διευρύνονται για τους ΕΝΤΑΓΜΕΝΟΥΣ, ενώ για τους ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΥΣ ισύει η σύγχρονη μορφή του πολιτεύματος: Ο Δημοκρατικός Ολοκληρωτισμός.

Ο «φιλελευθερισμός» επανέρχεται σαν το αναγκαίο περίβλημα της οικονομίας, που ποτέ δεν υπήρξε επιστημη και τελευταία έχει παύσει να είναι και οικονομία. Τα αφεντικά της οικονομίας είναι αυτά που δίνουν το εκάστοτε αυθαίρετο περιεχόμενο στην οικονομία των

αφεντικών. «Ελεύθερες» συμβάσεις, «ελεύθερες» συναλλαγές, «ελεύθερη» αγορά η απάτη της ιδιώτευσης που προτάσσει: «ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΕΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ».

Αυτό το παγκόσμιο μοντέλο κυριαρχίας έχει αναλάβει η Ν.Δ. να το λανσάρει στην Ελλάδα. Με μονολιθικότητα και απόκοσμο «ρεαλισμό» η παράταξη της καθυστέρησης και της υπανάπτυξης προσπαθεί να συγχρονιστεί με το μητροπολιτικό κέντρο, παραπαίοντας ανάμεσα στον «φιλελευθερισμό» και στον κρατικισμό, ανάμεσα στο Μάαστριχτ και στα Σκόπια. Σαν μαυραγορίτες πουλάνε για να μην εκσυγχρονίσουν και όταν «εκσυγχρονίζουν» το αποτέλεσμα είναι πιο προγενέστερο, πιο καθυστερημένο, πιο αποτελεσματικό. Γενικευμένη δυστυχία, ανέχεια, πείνα, απολύσεις είναι τα προϊόντα του

επιβαλλόμενου «φιλελευθερισμού». Για να πετύχει και να ολοκληρωθεί αυτό το αυταρχικό χάος, απαιτείται ένα κοινωνικό υπέδαφος το οποίο προσπαθούν να κατασκευάσουν, «κοινωνικοποιώντας» την κοινωνία στις αξίες του διαχωρισμού, του ανταγωνισμού, του ατομισμού, της ιδιώτευσης. Γι αυτό το ρόλο δύο είναι τα μεγάλα μέσα που διαθέτουν για να προπαγανδίσουν και να πετύχουν. Η αστυνομία και η τηλεόραση. Ο ANTENNA και η Αστυνομία.

Το ψέμμα, οι ειδήσεις με νόημα ακόμη και μετεωρολογικό δελτίο με νόημα, η προβολή της αστυνομίας με την καθημερινή παρουσίαση «αντι-εγκληματικού» έργου, χαρακτηρίζουν στο παιχνίδι του θεάματος το κανάλι της αστυνομίας, που με βεβαιότητα μπορούμε να αποκαλούμε. Η αυθόρμητη αγανάκτηση των τηλεπαρουσιαστών ενάντια στους κάθε φορά απεργούς

και η ανοιχτή τους επίθεση στους εργαζόμενους της ΕΑΣ με την κατασκευοφάντηση, πρόσδωσαν τον ANTENNA των «αγανακτισμένων πολιτών», πρόσδωσαν τον ANTENNA της αστυνομίας.

Βέβαια ο λούμπεν χαρακτήρας της αστικής τάξης στην Ελλάδα είναι τέτοιος, που αποκλείει την περίπτωση οι υπηρέτες του, δηλαδή η αστυνομία του, να μην λειτουργήσουν συμμορικά. Η αστυνομία λειτούργησε στην Ελλάδα σαν κρατικός αλλά και σαν παρακρατικός μηχανισμός σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Ναρκωτικά, χαρτοπαικτικές λέσχες, μπαρμπουτιέρες, νταβατζίκι, εκβίαση νυχτερινών κέντρων, κλοπή αυτοκινήτων και μεσάζοντες ανταλλαγών, είναι μερικές από τις δραστηριότητες της νυχτερινής περιπολίας. Εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, είναι δραστηριότητες που έχει αναλάβει καθ'ολοκληρίαν η αστυνομία στην Ελλάδα απο την ίδρυση της μέχρι σήμερα, να μονοπωλεί δηλαδή στην αγορά του οργανωμένου εγκλήματος. Είναι οι δραστηριότητες της αστυνομίας τέτοιες, απόλυτες και αποκλειστικές, γι'αυτό δεν άφησε κανένα περιθώριο στην Ελλάδα να δημιουργηθεί οργανωμένο έγκλημα, όπως είναι στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Εχει δηλαδή η αστυνομία τον ολοκληρωτικό έλεγχο "της κακοποιούς δράσης" και είναι ενδεικτικό ότι οι μισοί της Ρηγίλλης έχουν κατηγορηθεί για εμπόριο όπλων (Αργύρης, γνωστός και απο την υπόθεση Πρέκα), αλλά ακόμη και για ληστείες. Ίνωση είναι η πρόσφατη περίπτωση του υπεύθυνου της ΔΑΚΕ, για τις ληστείες στα ΕΛΤΑ. Το «οργανωμένο» έγκλημα λοιπόν, ζύσε από τα ψίχουλα που του άφησαν, κατασκευάζοντας ταυτόχρονα τους αυριανούς «κακοποιούς» για να παρουσιάσουν «αντιεγκληματικό έργο».

Οι δραστηριότητες της ημέρας πλάι στην εκάστοτε πολιτική εξουσία, είναι καταστολή των πολιτικών και κοινωνικών αμφισβητήσεων με οποιοδήποτε νόμιμο ή παράνομο μέσο. Πότε με το Ιδιώνυμο, πότε με τον 509, πότε με τα τρίκυκλα και την κουκούλα.

Η ηγεσία της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας κουβαλάει όλη αυτή την παλιά και πασίγνωστη παράδοση της αστυνομίας. Ενώ είναι ένα ειδικό σώμα και υποτίθεται ότι έχει ειδική αρμοδιότητα, είναι παρ'όλα αυτά, σ'αυτό ακριβώς το πλαίσιο της "κακοποιούς δράσεως". Απαρτίζεται από βαμμένους αντικομμουνιστές που απλώς μετατέθηκαν από τη δίωξη του κομμουνισμού. Ανθρωποι που συμμετείχαν σ'όλες τις φάσεις: στο κυνήγι των ιδεολόγων της εποχής, στην καταστροφή οικογενειών, στα βασανιστήρια, στις σκευωρίες, στις προβοκάτσιες. Ανθρωποι σημμένοι έξω από τα εκλογικά κέντρα ευλογούσαν την «δημοκρατία» του τρόμου.

Από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα αυτή η υπηρεσία δραστηριοποιείται στο να δημιουργήσει μια κατάσταση ενός μόνιμου αντιπάλου, για να διαιωνίσει την ύπαρξή της. Υπηρετώντας τους πολιτικούς στόχους της αυταρχικοποίησης και της φασιστικοποίησης, επιδίδεται σε

πλεκτάνες και προβοκάτσιες, είτε για να περάσουν διάφορα νομοσχέδια, είτε για να αντιστρέψει το αρνητικό κλίμα για τη κυβέρνηση, είτε για να παρουσιάζει αντιτρομοκρατικό έργο στην ντόπια και ξένη πίεση.

Η «αντιτρομοκρατική» υπηρεσία βρίσκεται ανάμεσα στο φαντασιακό και το πραγματικό. Από την μια ως φαντασιακή σημασία, η ύπαρξη της υπηρεσίας, και από την άλλη οι ένοπλες οργανώσεις ως πραγματικό γεγονός. Οι «συνήθεις ύποπτοι» είναι μια επίσης φαντασιακή κατασκευή της υπηρεσίας, αφού η ίδια δεν μπορεί να αντιμετωπίσει το πραγματικό γεγονός, - πραγματικά. Το αντιμετωπίζει φαντασιακά. Μ' αυτή τη πρακτική της η οποία είναι απόρροια της σχιζοειδούς φύσης της, μπορεί να χάνει την αξιοπιστία της, μπορεί να προκαλεί πολιτική αταξία και κοινωνική αγανάκτηση, αλλά δεν μπορεί να ελέγξει την στάση της, όπως δεν μπορεί να

κυβέρνησης σ' αυτό το φιάσκο είναι τόσο πολύ ζωντανή.

Προσπαθούν να στρέψουν τα βλέμματα της κοινωνίας από τη δυστυχία και την εξαθλίωση προς την «τρομολαγνεία». Τα πρωτοσέλιδα του Ελεύθερου Τύπου και οι κραυγές του ANTENNA προσπαθούν να εξαρθρώσουν την κοινωνική αντίσταση των εργαζόμενων και να την παρασύρουν σ' ένα ατέλειωτο τρομοθέαμα. Μπροστά στο φιάσκο και την σκευωρία δεν υπολογίζουν κανένα κόστος. Είναι ταυτισμένοι μ' αυτές τις μεθόδους. Σαν παμπόνηροι εργολάβοι προσπαθούν να περάσουν τον εκσυγχρονισμό, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια της κοινωνίας. Με αυτή την πρακτική τους το μόνο που θα πετύχουν είναι το μεγαλύτερο φιάσκο εις βάρος τους: ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

Προσπαθούν να θεμελιώσουν ως δομή τους «συνήθεις ύποπτους» για να τους συλλάβουν όποτε και για

τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους και όλους όσους αντιστέκονται σ' αυτό το αυταρχικό χάος του φιλελευθερισμού, επιδεικνύοντας την δύναμή τους στα «δρακόντεια μέτρα», στις πολυάριθμες αστυνομικές συνοδείες. Προσπαθούν να καταδείξουν την δύναμή τους όταν προφυλακίζουν, επιδεικνύοντας ταυτόχρονα την τύχη που περιμένει αυτούς που αμφισβητούν και αντιστέκονται στις επιλογές του συστήματος και του καθεστώτος.

Η απάντηση της κοινωνίας στις πλεκτάνες και στις σκευωρίες της αστυνομίας και των πολιτικών της αφεντικών είναι η ΕΝΟΤΗΤΑ και η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

Εχουν πανικοβληθεί απο την κοινωνική ενότητα και προσπαθούν να εκφοβίσουν μάρτυρες υπεράσπισης, εκτοπίζουν δικαστές, επιβάλλουν διαδικασίες ολοκληρωτισμού. Συστηματικά εκφοβίζουν μάρτυρες υπεράσπισης,

ελέγξει ο Τζέκυλ τις δραστηριότητες του Χάυντ. Βιώνει δύο αντίθετους πόλους. Το φαντασιακό και το πραγματικό. Την σχιζοφρένεια.

Αν προσθέσουμε την πολιτική πίεση που δέχεται, τα πολιτικά συμφέροντα που πρέπει να εξυπηρετήσει, τις προσωπικές φιλοδοξίες των διευθυντών της, τότε καταλαβαίνουμε γιατί η «ψυχική» συνοχή της υπηρεσίας αυτής έχει εντελώς διασαλευτεί.

Η σύλληψη και στη συνέχεια η ομηρεία μου στις φυλακές έρχεται αφ' ενός μεν να επιβεβαιώσει με το πιο κατηγορηματικό τρόπο την αμετανόητη γκαϊμπελική φύση της αστυνομίας και των πολιτικών αφεντικών της, αφ' ετέρου δε, έρχεται να εξυπηρετήσει συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους, γι' αυτό και η συμμετοχή της

όποιο λόγο κάθε φορά χρειάζεται. Δημιουργούν την πλαστή αντιπαλότητα αστυνομίας - συνήθεις ύποπτοι, για να κερδίσουν τις εντυπώσεις και το στόχο τους, που είναι: Να τρομοκρατήσουν ολόκληρο τον πληθυσμό, μετατρέποντάς τον σε παθητικό δέκτη του ψέματος και της απάτης των αστυνομικών επιλογών.

Στοχεύουν στην προκειμένη περίπτωση να αλλάξουν την ΒΑΣΗ της ισχύουσας λογικής και να καταστήσουν ως κυρίαρχη λογική την κατασκευή ενόχων του επιπέδου: «ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΙ ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΑΠΟΔΕΙΞΟΥΝ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ». Συλλογιστική που πηγάζει από το κοινωνικό μίσος που τρέφουν ενάντια σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Προσπαθούν να εκφοβίσουν και να

όχι για την υπόθεση που έχουν στα χέρια τους, αλλά για οποιαδήποτε υπόθεση που αφορούσε το ένοχο παρελθόν της και το ένοχο μέλλον της. Χαρακτηριστικές είναι οι επιθέσεις ενάντια στο ένοχο παρελθόν της αστυνομίας. Προσπαθούν δηλαδή να εκφοβίζουν τους μάρτυρες εφ'άπαξ και για το παρελθόν και για το μέλλον. Χαρακτηριστικές οι επιθέσεις πολιτικών και αστυνομικών παραγόντων και κυπατζήδων δημοσιογραφίσκων αναφορικά με την υπόθεση του Κυριάκου Μαζοκόπου. Απ'όλη αυτή την ιστορία του τρομοθεάματος προσπάθησαν να ενισχύσουν τη λογική ότι ο Κυριάκος είναι "τρομοκράτης" αμφισβητώντας

ακόμα και τις δικαστικές αποφάσεις. Το έκαναν αυτό μόνο και μόνο για να διογκώσουν ακόμα περισσότερο και να ενισχύσουν την ήδη διογκωμένη ποινή του Κυριάκου. Παρ'όλο που η αστυνομία έχει χάσει σε όλες τις υποθέσεις την αξιοπιστία της παντελώς, έτσι και σ'αυτή. Είχε φορτώσει στον Κυριάκο ένα σωρό κατηγορίες, ένα σωρό σχέσεις με οργανώσεις ένοπλες και δολοφονίες και το μόνο που απόμεινε ήταν η κατοχή εκρηκτικών. Αυτή η διογκωμένη ποινή εξηγείται με την διογκωμένη δικογραφία και απο την δίογκωση του τρομοθεάματος. Φορτώσανε στον Κυριάκο, όχι μόνο την κατοχή εκρηκτικών, πράγμα που ο ίδιος ανέλαβε αλλά και 4 συναφή κακουργήματα και του επέβαλαν μία εξοντωτική αλγεβρική ποινή. Οι επιλογές της εξουσίας με την δίογκωση και το τρομοθέαμα απο την μία προσπαθούν να εξοντώσουν τον Κυριάκο Μαζκόπο και απο την άλλη παρουσιάζουν επιτυχία αντιτρομοκρατικού έργου. Με τη σύλληψη του Μπαλάφα οι πρώτες δηλώσεις της αστυνομίας ήταν πάντα συκοφαντικές και διογκωμένες. 1ον: Τον αποκάλεσαν δολοφόνο, 2ον: ακόμα ψάχνονται για το πιά όπλο του βρήκαν. Θα θυμάστε όλοι απο την τηλεόραση πόσο ξεδιάντροπα αναιρούσε ο ένας τον άλλον και υποτίθεται ότι κοινωνία και ο κόσμος πιστεύει ότι υπάρχει μία αστυνομία που υποτίθεται ότι προστατεύει τα συμφέροντά του. Δέν ξέρω πως αντιλαμβάνεται ο καθένας τον ρόλο της αστυνομίας στην κοινωνία. Εγώ είπα κάποιες απόψεις για την αστυνομία τις οποίες πιστεύω ακόμα. Εκδηλη είναι η ένοχη απορία του Νηστικάκη και η δήλωσή του: "Μή μου πείτε τελικά ότι εμείς μεταφέραμε τα αποτυπώματα του Μπαλάφα στις γιάφκες". Λές και του καταλόγισε κανείς οτι πράγματι αυτοί τα μετέφεραν, όμως πράγματι έχει αποδειχθεί ότι μεταφέρονται τα αποτυπώματα, γιατί ο διευθυντής της σήμανσης είναι όργανο της αστυνομίας είτε όταν μεταφέρει το αποτύπωμα είτε όταν αποτυπώνει. Αυτές είναι βέβαια λεπτομέρειες, λεπτομέρειες όμως ικανές να στοιχειοθετήσουν, να

διογκώσουν και με διάφορους συνειρμούς να στείλουν ένα αγωνιστή στη φυλακή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Εχουν πανικοβληθεί απο την κοινωνική ενότητα, γιατί η ιστορικότητα και η διαχρονικότητα της κοινωνίας δεν κάμπτεται ούτε απο τον ANTENNA, ούτε απο το θέαμα, ούτε απο την πολιτική ηγεσία, ώστε να μην δει η κοινωνία την αληθινή διάσταση των πραγμάτων.

Όταν λέμε ιστορικότητα και χρονικότητα εννοούμε την ιστορία της κοινωνίας, και η ιστορία της κοινωνίας - ξέρουμε και το αντιλαμβανόμαστε εμείς καλύτερα αυτό - γνωρίζει την ιστορία της αστυνομίας, γιατί η αστυνομία ήταν ο βασικός κυρίαρχος του παιχνιδιού απο το 1949 έως σήμερα.

Εχουν πανικοβληθεί λοιπόν απο την κοινωνικότητα και την αλληλεγγύη και προσπαθούν να επιβάλλουν διαδικασίες ολοκληρωτισμού, καταργούν το σύνταγμα, γιατί αυτό τους βολεύει, το πλαστογραφούν γ'αυτό και συμπεριφέρονται σαν παράνομοι. Είναι στη φύση της δηλαδή η εκτός νόμου δραστηριότητα της αστυνομίας. Κι όταν λέμε εκτός νόμου, εννοούμε το νομοθετικό πλαίσιο το οποίο προσχηματικά βγαίνει μέσα απο το σύνταγμα κι απ'το καθεστώς. Ξεπερνάνε και το θεσμικό πλαίσιο, γ'αυτό το μόνο που τους μένει είναι η απροσημάτιστη βία. Γ'αυτό εμείς οι αναρχικοί - και είναι μία σχιζοφρενική αντίφαση που την βίωσα κι εγώ - σπρωχνόμαστε στο νόμο, γιατί η αστυνομία εδώ βρίσκεται εκτός νόμου. Μόνο αν συλλάβουμε αυτή τη διάσταση, θα κατανοήσουμε την "νομιμότητα" των αναρχικών απέναντι στην δικαιοσύνη. Γ'αυτό εδώ στην Ελλάδα ο χαρακτήρας της αστυνομίας είναι συμβολικός. Κι αυτό γιατί η αστυνομία δεν υπάρχει καν σαν ορθολογική αξία αντιμετώπισης διαφόρων προβλημάτων της

κοινωνίας ή του καθεστώτος αλλά υπάρχει φαντασιακά ως τέτοια, ενώ πραγματικά υπάρχει σαν μια οργανωμένη συμμορία. Εξ άλλου ο εγκληματικός της χαρακτήρας είναι καταφανής σ'όλα τα επίπεδα αυτού που οι ίδιοι αποκαλούν παράνομη δραστηριότητα και που έχει δει το φώς της δημοσιότητας (όπλα, ναρκωτικά, κλοπές, μίζες κ.λ.π.) αλλά που φυσικά οι ανακρίσεις πάντα σταματούν και περιορίζονται το πολύ σε ορισμένα πρόσωπα. Εξ άλλου το γεγονός ότι δέν υπάρχει οργανωμένο έγκλημα στην Ελλάδα δέν οφείλεται στο ότι το έχουν τσακίσει αλλά στο ότι το έχουν οικειοποιηθεί.

Θέλουν την κοινωνία διαχωρισμένη, ιδιωτικοποιημένη, ώστε να περνάνε με ευκολία τα αντικοινωνικά τους σχέδια. Μας θέλουν ΟΛΟΥΣ ΜΟΝΟΥΣ ΜΑΣ. Οι επιλογές του ποιόν κάθε φορά θα συλλάβουν για να εμφανίσουν τρομοθέαμα εξαρτάται κάθε φορά απο το τι ακριβώς το διεστραμμένο μυαλό τους επεξεργάζεται. Στην περίπτωση μου "έπαιξαν" γιατί ήρθε η σειρά μου και γιατί ταιριάζω απόλυτα στον τύπο του συνήθη υπόπτου. Με κατασκεύασαν πριν με συλλάβουν. Ακούσαν δύο ψευδομάρτυρες. Ενας να νομιμοποιήσει το σκίτσο και ο άλλος τη μαρτυρία. Αλλά αυτό που ενδιαφέρει εδώ είναι να δούμε εκείνα τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που χρησιμοποιεί η αστυνομία και το κράτος για να κατασκευάσει υπόπτους, για να κατασκευάσει τρομοθέαμα. Τα χαρακτηριστικά αυτά, είναι αυτά που έχουμε όλοι εμείς. Ενα απ'αυτά είναι η αμφισβήτηση του καθεστώτος, η οποία γίνεται πολύ σημαντική όταν παίρνει χαρακτήρα συνειδητό και αμετάκλητο, όταν πλέον παίρνει χαρακτήρα επιλογής. Τότε είναι που παρεμβαίνουν για να κατακερματίσουν και να διαλύσουν τις συνθήκες που δημιουργούνται απ'αυτές τις επιλογές. Με τη

δολοφονία του Πρέκα, τις διώξεις του Σμυρναίου και του Μαρίνου, του Κογιάννη, του Μπουκετσίδη, της Μπέργκνερ, του Κυριάκου Μαζκόπου, με μένα και τελευταία με τον Γιώργο Μπαλάφα προσπάθησαν και προσπαθούν να εξοντώσουν κάθε τι που αντιστέκεται, κάθε τι που σοβαρά αντιτίθεται στις επιλογές του καθεστώτος και στο ίδιο το καθεστώς.

Αυτά τα κοινωνικά χαρακτηριστικά είναι που προκαλούν την εκδικητική μανία της αστυνομίας και αρκούν με το παραπάνω για να εξυπηρετήσουν τους πρόσκαιρους στόχους του τρομοθεάματος.

Η αστυνομοκρατία, ο ολοκληρωτισμός που προσπαθούν να επιβάλλουν πρέπει να βρουν την καθολική αντίσταση της κοινωνίας. Η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια είναι τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά που απαντούν στο διαχωρισμό και στην ιδιώτευση της βαρβαρότητάς τους.

Οι εργαζόμενοι στην ΕΑΣ και αλλού δείχνουν το δρόμο για την απελευθέρωση της κοινωνίας απο την τωρινή δικτατορία του ολοκληρωτισμού.

Το ήθος και η πολυεπίπεδη δράση, η συλλογικότητα και η ενότητα θα κάνουν το αίσχος τους ακόμα πιά επαίσχυντο, καταδεικνύοντας ότι ο πραγματικός τρομοκράτης είναι το κράτος.

Η γενικευμένη πείνα, η δυστυχία, ο ολοκληρωτισμός πρέπει να μας κάνει να γίνουμε πιά γρήγοροι και πιο ζωντανοί όσον αφορά την προοπτική μας που είναι η γενικευμένη εξέγερση ενάντια στην αδικία, στην ανισότητα. Εξέγερση για να συντριψουμε τις συμμορίες που λυμαίνονται τον λαό, την κοινωνία, τους εργαζόμενους. Εξέγερση για να σταματήσει η φτώχεια και ο δεσποτισμός.

«Η ακριβής δομή του «Επαναστατικού Πυρήνα» ή «Επαναστατικών Πυρήνων», ο αριθμός των ομάδων και των μελών του, δεν εξακριβώθηκε».

Σε σχέση με τούτη, την απο το ανώτατο δικαστήριο (OLG) του Ντύσσελντορφ το 1979 διατυπωμένη ομοιογία, περι καμίας ακριβούς γνώσης γύρω απο τους «Επαναστατικούς Πυρήνες» (Revolutionäre Zellen-RZ), δεν έχει αλληλέξει μέχρι σήμερα τίποτα. Παρά τις σημαντικές ενέργειες – απο το 1973 έχουν πραγματοποιηθεί απο τους RZ περίπου 300 βομβιστικές επιθέσεις για την υποστήριξη επίκαιρων αγώνων – δεν κατόρθωσαν οι κρατικές αρχές ποτέ να συλλέξουν μέλη των RZ. Κι' αυτό, παρά τις σταθερές κοπιαστικές έρευνες και τις υπανθρωπιστικές μεθόδους καταστολής, στις οποίες θα αναφερθούμε παρακάτω.

Μόλις μία φορά καταδικάστηκαν δύο άτομα λόγω συμμετοχής στους RZ και ενός δήθεν εμπρησμού ενός κινηματογράφου του Άαχεν, τον οποίο οι ίδιοι αρνήθηκαν δυναμικά. Ως βάση για την πάνω απο 5 χρόνια φυλάκιση εναντίον των Ερνο Schwall και Γερντ Albartus, χρησιμοποιήθηκαν ηλίθια σε αόριστες ενδείξεις, οι «καταθέσεις» του Hermann Feiling.

Οι συνθήκες μέσα απο τις οποίες προήλθαν αυτές οι «καταθέσεις», αποκαλύπτουν τον χαρακτήρα αυτού του κράτους, καλύτερα απο πολλές αναλύσεις. Παραθέτουμε εδώ το άρθρο της Kolner Stadtrevue απο το 1980:

Η ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΗΤΑΝ ΗΔΗ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

«Το αληθινό έγκλημα ξεκινά πάντα μόλις με την δικαστική διαδικασία»

Karl Kraus

I. Από την αρχή.

Το καλοκαίρι του 1978 το παγκόσμιο κύπελο του ποδοσφαίρου στην Αργεντινή βρίσκεται προ των πυλών. Εκείνοι οι οποίοι αργότερα επ'αφορμή της Ολυμπιάδας του 1980 θέτουν τα ανθρωπίνια δικαιώματα πάνω απο τον αθλητισμό, δεν γνωρίζουν τότε τίποτα για βασανιστήρια.

Πάνω απ' όλα το ποδόσφαιρο, το οποίο υποτίθεται «συμφιλιώνει», έστω και με ηλεκτροσόκ και «κούνια παπαγάλων». Σ' αυτό το διάστημα, στις 23 Ιουνίου 1978 στις 10 το πρωί, ένας άνδρας πηγαίνει στο φοιτητικό του δωμάτιο, σ' ένα σπίτι της Χαϊδελβέργης. Έχει ένα εισιτήριο για το Μόναχο στην τσάντα του και ακόμη μερικά όχι τόσο γνήσια σύνορα, με την βοήθεια των οποίων θέλει να πάρει τη μορφή ενός διανομέα. Στην πρωτεύουσα της Βαυαρίας θέλει να παραδώσει το «ταχυδρομείο» του: έναν εκρηκτικό μηχανισμό στη διεύθυνση του γενικού προξενείου της Αργεντινής.

Μία μικρή ποσότητα εκρηκτικής ύλης πρέπει να αρκέσει, για να γκρεμίσει μερικές πέτρες απο το τείχος της σιωπής. Έχει πρωύτερα με επιμέλεια επιβεβαιώσει, πως δεν θα βλαφθούν άνθρωποι. Π' αυτό το λόγο επίσης δοκιμάζει πριν – ακόμα στη Χαϊδελβέργη – τα ηλεκτρονικά του εκρηκτικού του μηχανισμού ο οποίος εκρήγνυται πρόωρα κάτω απο τα χέρια του!

Ο Hermann Feiling δεν σκοτώνεται επι τόπου. Επίζει απο το τρομερό ατύχημα. Είναι όμως, μετά απο αυτό, τυφλός και τα δύο του πόδια ακρωτηριάζονται στο ένα τρίτο. Το σώμα του καλύπτεται απο εγκαύματα. Αμέσως μετά έπρεπε να του αφαιρεθούν τα δύο μάτια. Ένα σόκ, σ'αδιανόητο βαθμό, χαρακτήριζε κατα τα άλλα την κατάστασή του. Κατα τη διάρκεια της νύκτας, μετά απο τις βαριές εγχειρίσεις, του έκαναν 4 ενέσεις με αμπούλες του ισχυρού φαρμάκου Dipidolor.

«Το Dipidolor είναι ένα μορφινούχο παυσίπονο, το οποίο συστήνεται μόνο για ιδιαίτερα έντονους πόνους (...) Σε ορισμένους ασθενείς παρουσιάζεται μια ευφορία, δηλ. ένα μη ρεαλιστικό αίσθημα ευμερίας, εκτός άλλων επίσης αίσθημα ασφάλειας. Διευκολύνει λογικούς συνειρμούς, μια «θετική» αντίληψη, διαφυγή συλλογισμών.

(Φαρμακευτικό λεξικό)

Ακόμα και τρεις μέρες μετά την πρόωρη έκρηξη

Ο άνδρας με την βόμβα

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ & ΕΞΟΥΣΙΑ

και την εγχείριση, η Εγκληματολογική Υπηρεσία του Κρατιδίου Στουτγκάρδης (LKA) ανακοινώνει, πως ο Feiling βρίσκεται σε «κατάσταση κινδύνου», το ίδιο εξηγεί την ίδια μέρα ο θεράπων γιατρός στους γονείς. (Πηγή: Heidelberger Rundschau 26/6/78 & RA.Bayer).

Με βάση αυτό, ήταν πραγματικά αξιοσημείωτο ανθρωπιστικό κατόρθωμα της αρμόδιας LKA, να περιγράψει, ήδη απο το πρωί μετά την εγχείριση, στο πρόσωπο του Hermann ένα απόλυτα ικανό προς ανάκριση άτομο. Αυτό με τη βοήθεια ενός γιατρού με το όνομα Dressler, ο οποίος ούτε καν έδωσε ένα χρονικό όριο στη διάρκεια των ανακρίσεων, ο ίδιος όμως στήν πράξη έμενε μόνο γύρω στα πέντε λεπτά στον ασθενή του. Μ' αυτό τον τρόπο, οι παρευρισκόμενοι ανακριτικοί υπάλληλοι σε ρόλο ιατρικής βοήθειας, στην αλλαγή των σεντονιών και σε παρόμοια, έπαιρναν αυτοματικά στα χέρια τους τα μέτρα φροντίδας.

Συνολικά ο Feiling ήταν 4 1/2 μήνες σ' αυτήν την κατάσταση της απόλυτης έλλειψης βοήθειας, των πόνων, της περιορισμένης αντιληπτικής ικανότητας, της βρεφικής εξάρτησης, κρατούμενος μακριά από όλους τους φίλους, κρατούμενος μακριά απο κάθε δικηγόρο της επιλογής του. Εντωμεταξύ οι «ανακρίσεις» εξελίσσονταν ζωνρά. Διευδύνονταν απο κάποιο εισαγγελέα, κάποιον ευσεινήδητο Wechsung,

τον οποίο ο Feiling θεωρούσε δικηγόρο – κι όλα αυτά ενώ σε καμία στιγμή δεν κοινοποιήθηκε ένταλμα σύλληψης εναντίον του.

II. Πάνω στην παραγωγή καταθέσεων.

«Αισθάνομαι σαν μία γελοία μάζα».
(H.F.: ηχογραφημένη κασσέτα)

Ο Hermann Feiling εκτίθεται την επόμενη μέρα της έκρηξης και της εγχείρισης για πρώτη φορά σε «ακρόαση», όρος ο οποίος δεν υπάρχει πουθενά στις διατάξεις του γερμανικού ποινικού κώδικα.

Τα αποτελέσματα αυτής της «ακρόασης» θα αξιολογηθούν απο τα ανακριτικά όργανα ως «καταθέσεις».

Ήδη εξαιτίας της πρώτης δήθεν «κατάθεσης», συλλαμβάνεται η αρραβωνιαστικιά του.

Ο Hermann Feiling, ο οποίος δεν μπορεί να θυμηθεί σήμερα σχεδόν τίποτα, περιγράφει αποσπασματα της τότε παρατηρητικότητάς του ως εξής:

«Τον πρώτο καιρό δεν κατείχε καθόλου τον ρυθμό μέρας και νύχτας. Του είχαν τοποθετήσει κάποιον μέσα στο δάλαμο. Δεν κοιμόταν ποτέ. Ο άλλος πηγαινοερχόταν διαρκώς και διηγούνταν ιστορίες, πως ήταν κυνηγός. Δεν μπορεί να θυμηθεί στην πρώτη ανάκριση σε ενημέρωση για τα δικαιώματά του, ούτε καν πως μπορεί να δεχθεί τις υπηρεσίες ενός δικηγόρου».

Ο τελευταίος προφανώς, εφ' όσον ήταν δικηγόρος εμπιστοσύνης, θα του έλεγε πρώτα απ' όλα, πως διατηρεί εκ του νόμου το δικαίωμα της άρνησης κατάθεσης σε σχέση με την αρραβωνιαστικιά του.

Η βαρβαρότητα και η ανηθικότητα αυτής της μεταχείρισης, το πρεσβύρισμα ενός ανίκανου για ανάκριση ανθρώπου για «καταθέσεις», γίνεται ξεκάθαρο κι απο τις παρακάτω μαρτυρίες του Hermann στις εν λόγω κασσέτες:

«Αυτό που περισσότερο με καταβάλλει αυτή τη στιγμή είναι (...) οτι υπάρχουν κατα τα φαινόμενα καταθέσεις, οι οποίες προέρχονται απο'μένα. Αυτές οι καταθέσεις προέρχονται απο μία κατάσταση αμέσως μετά την εγχείριση. Δεν μπορώ ούτε να τις θυμηθώ, ούτε μπορώ να πω, οτι έτσι, όπως μου ανακοινώθηκαν αργότερα, οτι έτσι ανταποκρίνονταν απόλυτα στην πραγματικότητα. Εν πάσει περιπτώσει δεν θα έκανα ποτέ αυτές τις καταθέσεις αν είχα καθαρό το μυαλό μου».

«Ήμουν δηλ. περισσότερο σε μια τέτοια κατάσταση, όπου δεν γνώριζα καν, ποιός βρισκόταν γύρω μου και το μόνο που ήθελα συνίστατο στο να μην εγκαταληφθώ. Για να ανταπεξέλθω σ' αυτό – όπως ήδη έχει ειπωθεί – στο να μην μένεις μόνος και επιπρόσδετα ακριβώς να μην γνωρίζεις τί κατά βάση συμβαίνει και που βρίσκεσαι και γιατί έχει σκοτάδι – αυτό δεν το αντιλαμβάνεσαι με την πρώτη – πρέπει να κατακτήσεις κατ' αρχήν τον έλεγχο της κατάστασης κι' αυτό χρειάζεται κάποιο χρόνο!».

Αργότερα πληροφορούσε, παράνομα, τους φίλους του:

«Παρακαλώ... να παρακολουθείτε, οτι συμβαίνει με μένα. Πού μεταφέρομαι και τέτοια (...) Είμαι απόλυτα υπο την εξάρτηση της φροντίδας. Έκαναν λοιπόν μόνο μερικές παραχωρήσεις, οτι θα διατηρήσω αυτά τα μέτρα, δηλ. την νοσοκομειακή θεραπεία για την συμπληρωματική φροντίδα (...) Μόνο και μόνο για να το πετύχουν το έκαναν αυτό, δηλ. να κοινοποιήσουν το ένταλμα σύλληψης».

Εφ' όσον λοιπόν ποτέ δεν εκδόθηκε εγγράφως ένταλμα σύλληψης εναντίον του Hermann Feiling, ο οποίος άλλωστε ήταν μη ικανός προς κράτηση, θα πρέπει κάποιος συνειδητά να τον παραπληροφόρησε (δηλ. να τον εξεβίασε) με σκοπό: ή υποτάσσει σε μας, ή εκτελούμε το ένταλμα σύλληψης και μ' αυτόν τον τρόπο χάνεται η ευκαιρία των θεραπευτικών μέτρων μαζί με την εκμάθηση της γραφής των τυφλών.

Και στην τελευταία του ανακοίνωση απο μια «γερμανικού μοντέλου» απομόνωση αναφέρεται:

«Αισθάνομαι πραγματικά λίγο εξαντλημένος» όμως μου κατάφεραν μια κατάσταση στην οποία κατα βάση δεν τολμώ, τολμούσα, έστω κάτι να δέλω (...). Μου είναι αδύνατο να είμαι οτιδήποτε εντελώς διαφορετικό. Θέλουν να με φέρουν σ' εκείνη

την κατάσταση, πιστεύω εν πάσει περιπτώσει, πως επιστρατεύουν όλα τα μέσα, δεν καταρρέω όμως— τώρα όχι—γιατί διαπίστωση, πως θα μπορέσω να ξαναβρώ ίσως πάλι τις πολιτικές μου σκέψεις, την προσωπική μου ταυτότητα».

Φυσικά ο περιγραφόμενος απο τον Hermann Feiling βιασμός, δεν ήταν ποτέ κάτι που πραγματοποιήθηκε απο εγκληματίες βασανιστές, αλλά επρόκειτο για «βοήθεια», εννοούμενη ως νοσοκομειακή «βοήθεια», η οποία νόμιμα κατέληξε στο θρίαμβο της κατασκευής των καταθέσεων.

Σ'αυτούς που «βοηθούν» τον Hermann Feiling στο νοσοκομείο, του δίνουν πράγματα ή πιθανά του ξεφλουδίζουν το πορτοκάλι, ανήκουν στην πρώτη γραμμή αστυνομικοί. Ο Feiling δεν το γνώριζε αυτό, δεν μπορούσε δηλ. να κρίνει ποιός απο το κοντινό του περιβάλλον ήταν υποχρεωμένος στη «τήρηση σιωπής» εάν έλεγε κάτι.

Στα πλαίσια μιάς κατάστασης, όπου κάτω απο μια τεράστια πίεση των γεγονότων θέλει να μιλήσει και πρέπει, θέλει ν'ακούσει τον εαυτό του δηλ. να επιβιώσει, υποφέρει υπο το βάρος των εντυπώσεων της αυτοαποξένωσης και απο διαταραγμένη αίσθηση του σώματός του, παλεύει, γαντζώνεται απο το περιβάλλον του, εξωτερικεύει τον πόνο του—η ομιλία είναι η μοναδική μορφή επικοινωνίας. Οι «εύσπλαχνοι» αστυνομικοί «ακούνε υπομονετικά» και «επιμένουν υπομονετικά»: πράσινο το χρώμα του αυτοκινήτου ή κόκκινο; Τόσο διάστημα μέχρι να πει «ναί».

Στις 1300 σελίδες δεν αναφέρεται τίποτα πάνω στο πως διεξήχθη αυτό, αντίθετα διαβάζει κανείς το άθροισμα του κατασκευασμένου κατά βούληση υλικού. Όμως τα ίχνη του βασανισμού που διεξήχθη εδώ, δεν σβήστηκαν εντελώς (HR 12/78):

«Ο γιατρός ανακοίνωσε εγγράφως, οτι ο Feiling κατα τη διάρκεια των ανακρίσεων ήταν βέβαια «ιατρικά» όχι όμως «νομικά» ικανός προς ανάκριση».

Τί ενοχλεί όμως κάποιον γερμανό αστυνομικό που ακούει στο όνομα Berberich, μέλος ενός συλλόγου γονέων και κηδεμόνων, «Νόμος & Εφαρμογή», αν κάποιος διατηρεί μέσα του ακόμη εναντιότητα ζωής;

«Κατα τη διάρκεια των ανακρίσεων», αναφέρεται «ο Feiling ήταν τόσο ταραγμένος, ωστε χρειάστηκε να του γίνει πρόσδετη ένεση Valium για να ηρεμήσει.»

III. Ντοσιέ πάνω σε μια ανάκριση στη Γερμανία.

Ο αστυνομικός διευθυντής Schafer κρατάει τα πρακτικά, για τα οποία είναι υπεύθυνος. Ένας εισαγγελέας, κάποιος Wechsung, ανήκει επίσης στο σκηνικό, ο οποίος δεν ενημερώνει τον διαρκώς αναισθητο Feiling για τα δικαιώματά του και τον οποίο ο Feiling τον συγχέει με τον δικηγόρο του. Δεν γίνεται «ακρόαση», γίνεται ανάκριση.

Ένας αστυνομικός διευθυντής όπως ο Schafer είναι ιεραρχικά ένας μικρός υπάλληλος, ο οποίος θέλει να ανέλθει και οφείλει διαρκώς να προσέχει, πως δεν υπογράφει ως προϊστάμενος πρωτοκόλλου, κάτι που ορισμένοι άλλοι—πιθανά παράνομα—του το επιβάλλουν.

Αυτός ο αστυνομικός διευθυντής δίνει γι'αυτό το λόγο, με φανερά επιφυλακτικότητα, έναν αστήρικτο λογικά χαρακτηρισμό αυτής της αρχικής συζήτησης:

«Μπορώ να αποδώσω την διεξαχθείσα συζήτηση, μόνο κατά το νόημα, επειδή μερικές φορές εγκατέλειπα το δωμάτιο και επειδή μερικές φορές ο Feiling, επειδή μιλούσε σιγά, ήταν εξαιρετικά δυσνόητος.»

Καταλαβαίνουμε καλά: κάποιος αισθάνθηκε πιθανά μια πίεση, επ'ευκαι-

ρία να εγκαταλείψει την αίθουσα, για να μπορεί να ισχυρίζεται αργότερα, οτι δεν τα αντιλήφθηκε όλα. Αλλά ακόμη κι'όταν είναι παρών, μπορεί μόνο «κατά το νόημα» να τα επαναδιατυπώσει, γιατί ο φρεσκοεγχειρισμένος, γίνονταν δύσκολα κατανοητός.

Ανάλογη ήταν η εισαγωγή στις ακόλουθες 1300 σελίδες των επονομαζόμενων «καταθέσεων», στις τελικές σημειώσεις των οποίων ο προσεκτικός Schafer σιγουρεύει τη θέση του άλλη μια φορά με παραπομπή στον υψηλά ιστάμενό υπάλληλο Seitz. Φαίνεται μάλλον πως δεν ένοιωθε καλά σ'όλη την ιστορία.

Μιάς κι όπως γίνεται κατανοητό κατά την εξέλιξη της ανάκρισης, υπάρχουν σοβαρά προβλήματα με τα «νόηματα», με το «υποκείμενο» της ανάκρισης που βρίσκεται σε άθλια κατάσταση, με τις διαρκείς παρουσίες και απουσίες, πρέπει και η απόδοση των καλυπτόμενων σε 1300 σελίδες «καταθέσεων» να είναι κατά τον ίδιο τρόπο ιδιότυπη:

Απο την σελίδα 0006 εισάγεται μαγνητόφωνο, του οποίου όμως η ηχογράφηση πρέπει κάθε φορά να διακόπτεται, όταν η συρραπτική ικανοποίηση των υπαλλήλων, κραυγάζει για μια κατά το νόημα «σύνοψη». Κατά κανόνα τότε—θα επανέλθουμε σ'αυτό—όταν η συζήτηση πηγαίνει βαδύτερα.

Στις 28/6 οι υπάλληλοι Berberich και Raisch (σελ. 0049) ανοίγουν μιά μαραθώνια ανάκριση με τον βαριά άρρωστο Feiling, για την οποία ο πρόθυμος γιατρός δεν δέτει κανένα χρονικό όριο. Έχει την πρώτη της κορύφωση στη πρό(σ)κκληση, πως ο Feiling θέλει να κατονομάσει τα γνωστά σ'αυτόν άτομα, κάτι που προφανώς ο ίδιος δεν θέλει ή δεν μπορεί, και για τον λόγο αυτό του αναφέρουν αριστοτεχνικά, με μαεστρία, το μειονέκτημα που έχει λόγω της σωματικής του βλάβης, που θα μπορούσε να συμβεί και σε άλλους.

«Ο F. κάνει ένα μεγάλο διάλλειμα και αναπνέει πολύ βαριά.»

Κι εδώ δεν πειράζει καθόλου (σελ. 0056) που ο πλπτόμενος συνεχίζει να αναπνέει βαριά: ο σύγχρονος ανθρωπισμός διαδέτει εν τέλει και Valium.

Το οτι στο τέλος είναι πλέον εντελώς ακατανόητος δεν σημαίνει επίσης τίποτα, εφ'όσον το παιχνίδι των ρόλων λειτουργεί με τέτοιο τρόπο, ώστε ένα «δεν το γνωρίζω πια ακριβώς» είναι για τους υπαλλήλους στρατηγικά ακατανόητο, ενώ το ακόλουθο, μετά απο αποδεικτικές πιέσεις, γυθιζόμενο «ναί» αποτελεί μία νίκη στα πρακτικά.

Για να είμαστε ακριβείς: ο προφανώς σχεδόν ανίκανος, να αρθρώσει κάτι, άνθρωπος, γυθιρίζει ένα «ναί» όχι εξαιτίας προσωπικών αναμνήσεων, αφού «δεν μπορεί πλέον να θυμηθεί ακριβώς», αλλά στις επιπλήξεις—πιέσεις των ανακριτών.

Μ'αυτόν τον τρόπο «ενισχύθηκε» η μεταγενέστερη κατηγορία για την έκρηξη στην εταιρία πυρηνικής ενέργειας Klein, Schanzlin και Becker.

Κατά τον ίδιο τρόπο στερείται επίσης νοήματος, οτι ο άνθρωπος που γυθιρίζει, αναπνέει βαριά, είναι απόλυτα εξαρτημένος και στηριγμένος στα Valium, παράγει διαρκώς αντιφάσεις σε σχέση με ερωτήσεις που αφορούν άτομα—την μιά φορά κάτι ήταν κόκκινο, την άλλη καφέ—αφού εν τω μεταξύ την επόμενη μέρα οι ερωτώντες ρετουσάρουν τις αντιφάσεις.

Τί κι αν (σελ. 0016 & 0003), ένα μετέπειτα ιδιαίτερα επιβαρυνμένο άτομο, εξακριβώνεται ξεκάθαρα, πως μιλά χαρακτηριστικά με προφορά απο την περιοχή της Έσσης (Hessisch) και λίγο αργότερα μεταβάλλεται χωρίς κόπο σε καθαρά γραφόμενη γερμανική (Hochdeutsch).

Αξιοσημείωτη δε είναι και η ικανότητα των γερμανών υπαλλήλων να μετασχηματίζουν «κατά το νόημα» τις γυθιζόμενες «καταθέσεις» ανθρώπων που βρίσκονται σε κατάσταση σοκ και κινδυνεύει η ζωή τους, ικανότητα τόσο πιο χαρακτηριστική όσο πιο άσχημη είναι η κατάσταση τους.

Για έναν γλωσσολόγο θα ήταν ιδιαίτερα εύκολο να διαπιστώσει με μιά ματιά στις δήθεν «καταθέσεις» του Feiling, οτι ο πλπτόμενος υποκύπτει λίγες ώρες μετά την εγχείρηση με θαυμαστό τρόπο σε μιά πολύωρη καθαρή αστυνομική υπαγόρευση, πως δηλ. έπεσε ακριβώς ο πυροβολισμός, πληροφορίες (υπό πίεση εννοείται) για μεγέθη, μάλιστα και διαφορές εκατοστών, ενώ ο ίδιος λίγο αργότερα σε επόμενες ανακρίσεις απαντά μ'ένα δικό του τρόπο, με μιά κάπως αργή ομιλία, με πολλά «εεε» και περίπλοκη σύνθεση προτάσεων.

Μ'αυτό όμως πλέον αποδεικνύεται οτι η κατάσταση του Hermann Feiling κατά την διάρκεια της ανάκρισης και απο την αρχή δεν ήταν ασύμφορη, αλλα ακριβώς προσοδοφόρα.

Τί κι αν πάει πέρα δώδε και μερικές φορές δεν προχωρά καθόλου: «ιατρικά» ο εγκληματίας είναι «ικανός να καταθέσει» και δεν μπορεί να συμβεί τίποτα, αφού είναι συνδεδεμένος με ορό και ο γιατρός εμφανίζεται για το κατά μέσο όρο χρονικό διάστημα επίβλεψης των γερμανών γιατρών: 5 λεπτά.

Βέβαια, αν στη συνέχεια ολοένα συχνότερα (σελ. 0063) το υφιστάμενο ανθρώπινο ανακριτικό υλικό δε διατηρεί τις αισθήσεις του εντελώς, πρέπει στο αεροδυναμικό πρωτόκολλο να διατυπωθεί η ερώτηση: αν «ο κ. Feiling μπορεί να παρακολουθήσει εν γένει την ανάκριση».

Μιά πολύ κατανοητή ερώτηση, την οποία όμως ο πλπτόμενος προφανώς δεν μπορεί να ερμηνεύσει και εξαιτίας του οποίου ακολουθεί στη συνέχεια η ερώτηση: «Καταλάβετε;». Ε-

πειδή όμως οι «αισθήσεις» των αστυνομικών Berberich, Raisch και Schafer είναι εύκολα σε θέση να υποσκελίζουν άλλες «ελλείψεις νοημάτων» και αν ακόμα βρίσκονταν προσωπικά έξω από την πόρτα, έτσι με μία ορισμένη επιμονή πάνω στον ίδιο τον μισοπεδαμένο με το ερώτημα για την πνευματική του αντίληψη, της οποίας τη δεκτικότητα αμφισβητεί κι ο ίδιος ο προϊστάμενος του πρωτόκολλου, δ'αποσπαστεί στο τέλος δια δόλου και μετά βίας ένα πρωσικό (preussisch) «Μάλιστα» λου, δ'αποσπαστεί στο τέλος δια δόλου και μετά βίας ένα πρωσικό (preussisch) «Μάλιστα» («Jawohl!»).

Την αμέσως επόμενη μέρα, στις 29/6, κι επειδή το ζήτημα που τίθεται πάλι είναι τα «νοήματα» και η δυνατότητα μετασχηματισμού τους, προτιμάται πάλι μία «σύνοψη έγγραφων σημειώσεων»: «Ο κ.Φ. θέλει να ανακοινώσει τις σκέψεις του σ'έναν υπάλληλο άμεσα (ωσάν να συνέβαιναν μέχρι τώρα όλα έμμεσα), επειδή διαφορετικά θα χάσει πάλι τους συνειρμούς των σκέψεών του».

Κάτι που λογικά τονίζει την άρνηση για μία παράλληλη ηχογράφηση, το γνωστό έξοχο μέσο σε κάθε μορφή αμνησίας, ασάφειας και αντιφάσεων.

Είναι όμως πιά ασφαλές ακριβώς –αργότερα μπροστά στο δικαστήριο– να στηριχτεί χωρίς εμπόδια στην ατομική κατά βούληση κατασκευή νοημάτων.

Σ'αυτό το χρονικό σημείο της πάλης ενάντια στην επιληψοσύνη, είχαν ήδη επιτυχώς επιβαρυνθεί 6 άτομα.

Στις 30/6 εμφανίζονται επιτέλους ξανά οι αστυνομικοί της LKA Βισμπάντεν, οι οποίοι σε προφανή ανταγωνισμό με τους συναδέλφους τους της Στουτγκάρδης, θα πρέπει οπωσδήποτε να φτάσουν σε κάτι οι ίδιοι –εξαιτίας αυτού η κατάσταση τώρα γίνεται πραγματικά οικία (σελ. 0079):

«**ΕΡΩΤΗΣΗ:** Υπήρχαν στο δρόμο διαμορφωμένες επιφάνειες για πάρκινγκ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δηλαδή όχι ειδικές, θα μπορούσε φυσικά κανείς να παρκάρει στη δεξιά άκρη του δρόμου (...)

ΜΠΑΤΣΟΣ: Κύριε Feiling, αφήστε παρακαλώ το χέρι σας κάπως πιά ήρεμα, είναι ο ορός εκεί...(ακατανόητο)

FEILING: Μα τί συμβαίνει;

ΜΠΑΤΣΟΣ: Οχι.Οχι, απλά μόνο ξέφυγε κάπως απο το τμήμα του επιδέσμου. Θα πρέπει πρώτα να φτιαχτεί. Νομίζω πως ο ορός εκεί κάτω απο το τσιρότο έχει ξελασκάρει κάπως...

ΜΠΑΤΣΟΣ: Ε, είναι εντάξει, έτσι κρέμεται πάντα...

Αμέσως μετά επιδίδονται εκ νέου σ'ερωτήσεις για έναν μονόδρομο της Φρανκφούρτης, ερωτήσεις τις οποίες ο Hermann για ώρες δεν μπορεί να παρακολουθήσει. Ανεπιτυχώς οι ερωτήσεις διακόπτονται το μεσημέρι. Δεν προκαλεί καμιά έκπληξη –εξ αυ-

τού– το γεγονός, οτι ίδια ανάκριση θα επαναληφθεί το απόγευμα και οι μπάτσοι απ'το Βισμπάντεν φτάνουν σε ορισμένες επιτυχίες:

«Η ακρόαση δεν τυπώθηκε σε κασέτα, η κατάθεση σημειώνεται απλά και μόνο κατά τα νοήματα εγγράφως και κωδικοποιημένα.»

Θα έπρεπε επιτέλους να επανέλθει το «νόημα» στην υπόθεση, αφού στην προηγούμενη συνεδρίαση δεν πήγε τίποτε καλά* τη μιά οι συνήθειες κληνίσματος των υπόπτων ήταν έτσι, την άλλη αλλιώς, τα χρώματα του δέρματος και των μαλλιών ήταν ανάκατα διαφορετικά, το ίδιο αλληλοαντικρουόμενα τα εναλλασσόμενα ανθρωπομετρικά χαρακτηριστικά.

Κι επειδή αυτή η ιστορία με το αποσυνδεδεμένο κασετόφωνο δεν θα φαίνονταν και τόσο «καθαρή», κι επειδή υπάρχουν και άσχετοι δικηγόροι οι οποίοι κάτι τέτοιο θα ήδελαν να το ερμηνεύσουν αξιόποινα, επέτρεψε η νομοσύνη του αρχισφαλίτη Berberich τη χρήση ενός γελοίου χαρτιού, με τη μορφή μιάς καθ'όλα λογικής συμπερασματικής παρατήρησης (σελ.0105):

«Οι εν λόγω παραπάνω συνομιλία δεν ηχογραφήθηκε σε κασέτα ύστερα απο τη διατυπωμένη επιθυμία και απο σεβασμό στην κατάσταση του κ.Feiling», του οποίου ως γνωστόν η «κατάσταση της υγείας» υπέφερε ακριβώς απο το ό,τι ανακρίνονταν και όχι απο τη λειτουργία ενός αδούρου κασετόφωνου.

Οπου η ακόλουθη υπόδειξη «δεν έγινε (γραπτή) κράτηση πρωτοκόλλου», επιτρέπει πια λογικά μόνο συμπεράσματα για την ταλαίπωρη πνευματική κατάσταση των υπαλλήλων, οι οποίοι προφανώς δεν ήξεραν να γράφουν.

Στις 2/7/78 (σελ. 0138) όμως, η νυχτή και τα χέρια των ανακριτών δείχνουν να έχουν αναρρώσει τόσο, ώστε η «κατάθεση» της ημέρας μπορεί τουλάχιστον πάλι «σύμφωνα με το νόημα και γραπτώς» να πρωτοκολληθεί, γιατί προφανώς κατανόησαν πως η μέθοδος της διακοπής της ηχογράφησης και της επρωτοκολληθεί, γιατί προφανώς κατανόησαν πως η μέθοδος της διακοπής της ηχογράφησης και της ενεργοποίησης των «νοημάτων» επέφερε μιά ταχεία πρόοδο.

Κι αμέσως μετά, στο ύψος της σελ. 0148, πληροφορούμαστε ξαφνικά την μέχρι τότε εντελώς ασυνήθιστη ενημέρωση, ακριβώς στις 5/7/78:

«Γνωρίζετε, οτι δεν χρειάζεται να κάνετε καμιά δήλωση στην αστυνομία, οτι μπορείτε να συμβουλευτείτε έναν συνήγορο.»

Κα'ευχήν εμφανίζεται κι αυτός στο προσκήνιο, ένας κύριος απο το Ostfriesland, ο οποίος είναι γνωστός των συντηρητικών γονέων και ο οποίος αποδεικνύεται εξάλλου ιδανικός, αφού πρακτικά βρίσκεται μόνο ονομαστικά στο προσκήνιο και είναι κιάλας δίχως κόπο σε θέση να μίν ενημερώσει τον Hermann για το νομικά κατοχυρωμένο του δικαίωμα άρνησης κατάθεσης έναντι της αρραβωνιαστικιάς του και ούτε καν δηλώνει πως ο Feiling δεν είναι ικανός να κρατηθεί. Συνεχίζει να φροντίζει το δικηγορικό του γραφείο στο Εμντεν και παραπέμπει τον πελάτη του στα καλύτερα χέρια, συμβουλευόντάς τον «μόνο να τα πεί όλα», και μάλιστα σ'αυτά τα χέρια (σελ. 0182):

«**ΕΡΩΤΗΣΗ:** Βερολίνο; Ποιός συμμετέχει εν γένει στη σύνταξη μιάς τέτοιας εφημερίδας; –Κύριε Feiling, δεν θα έκανα έτσι το στόμα, επειδή υπάρχει μιά κρούστα.»

Άν ακριβώς βλέπεις οτι κάποιος δεν είναι καν ικανός να ανοίξει το στόμα του, τότε θα πρέπει να συνεχίσεις να τον ρωτάς. Και αυτό συνεχίζεται αποδοτικά για την κατασκευή 1300 συστημάτων σελίδων μόνο με «κατά το νόημα σύνοψη». Στο τέλος υπερβαίνει και ο μπρός στο θάνατο τραυματισμένος, ύστερα απο πολλές ώρες, κι αυτά τα όρια των «νοημάτων» (σελ. 0239):

«**FEILING:** Αυτός είχαν διηγηθεί σαν κάποιος εκεί, δηλ. είχα, δεν το

έχω παραπέρα σκεφτεί, αλλά νόμιζα, οτι απλά και μόνο γ'αυτό, επειδή αυτοί εεε, δηλ. εννοώ, επειδή αυτοί μαζί εεε, μετά εάν προσπαθούν μαζί ν'ανοίξουν ένα αυτοκίνητο ή κάτι τέτοιο, οτι, τότε σκέφτομαι, οτι είχε κάποιο στόχο ή έτσι, εεε.»

Φυσικά έτσι δεν γίνεται! Πώς μπορείς πάνω σ'αυτό να στήσεις μια δίκη και να καταδικάσεις ανθρώπους; Εξ αυτού αποκαλύπτεται σε μās τόσο η μέθοδος αυτής της μορφής της κατασκευής του αποδεικτικού υλικού και επίσης όχι μόνο τα «νοήματα» αλλά αναλόγως και οι προθέσεις των ερωτούντων.

Ανάμεσα στους μήνες Αύγουστο και Οκτώβριο του 1978, ο Hermann Feiling μιλά παράνομα σε κασέτες, τις οποίες δίχως τη γνώση των φρουρών του τις βγάζει προς τα έξω. Απαιτεί έναν δικηγόρο που συγκεκριμένα κατονομάζει κι εξηγεί μεταξύ άλλων πως δεν έχει αντιληφθεί τί έχει συμβεί:

«Εν πάσει περιπτώσει δεν θα έκανα ποτέ αυτές τις καταθέσεις, αν είχα καθαρό μυαλό. Θέλω δηλ. να ανακαλέσω τις καταθέσεις.»

Αυτή η ξεκάθαρη μή παρερμηνεύσιμη εκδήλωση των προθέσεων ενός ανθρώπου, ο οποίος είναι επιτέλους κύριος των αισθήσεών του, δεν θα αξιολογηθεί φυσικά στη δίκη που θα ακολουθήσει εναντίον του Gerd Albartus, αλλά αντίθετα υποβαθμίστηκε και με υπόδειξη καταχωρήθηκε στα έγγραφα των δυσνόπων καταθέσεων.

Κι αυτό παρ'ότι η εισαγγελία του Ντύσσελντορφ αναγνωρίζει την ύπαρξη της λαδροκασσέτας και χαρακτηρίζει το περιεχόμενό της ως «πραγματικό» (κατηγορία κατά Albartus). Εξηγεί όμως το περιεχόμενό της «αβίαστα», ως την απλή προσπάθεια να αποενοχοποιήσει πάλι τους άλλους, επειδή του έγινε αντιληπτή η «σημασία των καταθέσεών του»: εκείνων ακριβώς, που όπως πάντα λέγαμε, δεν μπορούσαν νωρίτερα να ήταν σαφείς.

Μετά την ολοκλήρωση της ανάκρισης, έπαψε η δίωξη σε βάρος του Hermann Feiling. Η Sybille Stramb καταδικάστηκε σε φυλάκιση 15 μηνών με αναστολή και η Sylvia Herzinger αφέθηκε ελεύθερη. Η Sybille Stramb καταδικάστηκε σε φυλάκιση 15 μηνών με αναστολή και η Sylvia Herzinger αφέθηκε ελεύθερη. Παρ'όλα αυτά: «Αν χρειαζόνταν ακόμη μιά απόδειξη για τη φασιστική φύση της γερμανικής δικαιοσύνης, είναι εδώ» («Nicht zu fassen», Nr 2 Αδιανόητο, No 2).

Μετάφραση από το βιβλίο: aufruhr – widerstand gegen repression und 129a (1991)

Ιεξέγερση – αντίσταση ενάντια στην καταστολή και τον τρομονόμο!

Οι Ρομ στην
Ανατολική Ευρώπη

Με 750.000 μέχρι 1.000.000 Ρομ σε (πρώην) Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία και Τσεχοσλοβακία, δύο με τρία εκατομμύρια στη Ρουμανία, 800.000 στην Ουγγαρία και την (πρώην) Σοβ. Ένωση, 50.000 στην Πολωνία - συνιστούν οι Ρομ σε πολλές από τις πρώην σοσιαλιστικές χώρες, μια ισχυρή μειονότητα. Σχεδόν όμως σε κάθε μια απ' αυτές τις χώρες, η ζωή τους σημαδεύεται από την καταστολή και τις διώξεις: έχουν αναφερθεί μεταξύ άλλων, καταναγκαστική στέρωση στην Τσεχοσλοβακία, γενετικές έρευνες στην Ουγγαρία, καταναγκαστικές μεταγκαταστάσεις στη Ρουμανία. Σ' όλα αυτά προστίθενται παντού αστυνομικά και στρατιωτικά πογκρόμ, εκδιώξεις από καταυλισμούς, επιθέσεις από Σκίνχχετς κτλ. Η κατάσταση στη Γιουγκοσλαβία αποτελεί τυπικό παράδειγμα για τη ζωή των Ρομ στην Αν. Ευρώπη:

Προγραμματισμένη εξαθλίωση.

Οι συνθήκες στη Σούτκα (Sutka), σ' ένα γκέτο κοντά στα Σκόπια, όπου ζουν περίπου 40.000 Ρομ, είναι ενδεικτικές για τους τσιγγάνικους μαχαλάδες ("ciganski mahalas"), τα γκέτο των τσιγγανών τα οποία μπορεί κανείς να συναντήσει μπροστά σε κάθε μεγαλύτερη ή μικρότερη, πόλη. Οι εικόνες από τις στριμωγμένες καλύβες και τα λασπωμένα σοκάκια θυμίζουν τις μίζερες λατινοαμερικάνικες γειτονιές. Η έλλειψη κάθε υποδομής - καθόλου ρεύμα, ελάχιστο νερό, καθόλου υπονόμους - είναι σύγουρα μια επιπρόσθετη αιτία για τα υψηλά ποσοστά των ασθενειών: σε ορισμένες περιοχές η βρεφική θνησιμότητα ανέρχεται στο 50%, ο μέσος όρος ζωής ανάμεσα σε 29 και 33 χρόνια, 80% των περίπου 800.000 γιουγκοσλάβων Ρομ είναι αναλφάβητοι. Το βιοτικό επίπεδο, ο πολιτισμός και η γλώσσα των παιδιών - ρομ δεν λαμβάνονται υπ' όψιν, ενώ συχνά εκτίθενται εκεί σε "ιδιαίτερη" μεταχείριση. 70 με 80% δεν τελειώνουν γι' αυτό το λόγο το δημοτικό σχολείο, αφού συνήθως χρειάζεται να συνεισφέρουν για την επιβίωση των οικογενειών τους. Εφ' όσον λοιπόν η οκτάχρονη σχολική εκπαίδευση είναι υποχρεωτική για την είσοδο στην αγορά εργασίας, ενώ οι παλιές χειρωνακτικές εργασίες, όπως πλέξιμο καλαθιών και χαλκούργεια, δεν έχουν πλέον καμία ζήτηση, καταφεύγουν οι Ρομ σε ευκαιριακές εργασίες, παράνομο εμπόριο, επατεία κτλ. Ο ίδιος ο Albert Harms, ο άνθρωπος που είναι υπεύθυνος για το "πρόγραμμα επανένταξης" στο Ντύσσελντορφ, αναγκάζεται να παραδεχτεί: "Κάθε ρομ, ο οποίος ζητά την κοινωνική πρόνοια, πεπνάται έξω με τις κλωτσιές από τις ανάλογες υπηρεσίες". Οι αιτήσεις στις κρατικές αρχές καταλήγουν στο καλάθι των αχρήστων. "Για σας δεν υπάρχει καμιά δουλειά".

Σύμφωνα με την Katrin Reetsma από την "κοινωνία για τους απειλούμενους λαούς" οξύνεται συνεχώς η καταπίεση σε πολιτιστικό επίπεδο. Σε αντίθεση

Ρομ: Μία αθέατη πλευρά της «νεοταξικής» κυνικότητας

με τις υπόλοιπες ομάδες λαών που ζουν στη Γιουγκοσλαβία, όπως οι Ούγγροι και οι Τούρκοι, στους Ρομ δεν αναγνωρίζονται τα επονομαζόμενα "εθνικά δικαιώματα". Γι' αυτούς αυτό σημαίνει: καμιά ανάλογη πολιτική παρουσία σε τοπικό, επαρχιακό και ομοσπονδιακό επίπεδο. Καμιά εκπροσώπηση στο χώρο των Media και του πολιτισμού. Έτσι εξηγείται το ότι δεν έχουν καμία ευκαιρία είτε στο πολιτικό, είτε στον πολιτιστικό τομέα, ούτε ακόμα στην αγορά εργασίας.

Η πραγματικότητα όμως υπερβαίνει κι αυτή την "ιδιαίτερη μεταχείριση". Η καθημερινότητά τους σημαδεύεται από συνεχείς διώξεις, ζύλο από τους συμμαθητές στα σχολεία, προφυλάκιση λόγω έλλειψης επαγγελματικής άδειας, καταστροφές των καλύβων από την αστυνομία κτλ.

Σύμφωνα με περιγραφές Ρομ που έχουν απελαθεί, αποδεικνύεται, πως μετά την άφιξη στη Γιουγκοσλαβία εκτίθενται σε ζύλο, φυλακή και καταστολή. Γυναίκες Ρομ πέφτουν θύματα βιαστών, ακόμα κι από τις τάξεις της αστυνομίας.

Εξαιτίας του εμφύλιου πολέμου η κατάσταση στη Γιουγκοσλαβία εντάθηκε. Στο περιθώριο των εθνικιστικών συγκρούσεων, οι Ρομ εκτίθενται σ' έναν ισχυροποιημένο ρατσισμό, αναφορές μιλάνε για επιθέσεις - πογκρόμ. Επίσης στρατολογήθηκαν από την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας πρώτ' απ' όλα Ρομ και Αλβανοί. Ακόμα ένα μέσο για να απαλλαγούν από ανεπιθύμητες λαϊκές ομάδες.

Πατρίδα; Κάτι παραπάνω από ι-διαίτερη μεταχείριση.

...Εκτόπιση και εξαθλίωση.

"Πρόγραμμα επανένταξης":

Η καμπάνια του Γενάρη του 1990 απέσπασε την υπόσχεση του υπουργού εσωτερικών Schnoor, που έδρεψε την ελπίδα για το δικαίωμα παραμονής και αναγνώρισής τους ως "ντε φακτο απάτριδες". Ομως ήδη στα τέλη του καλοκαιριού του '90 είχε γίνει φανερό, πως η κυβέρνηση του κρατιδίου θα παραβεί την υπόσχεσή της. Εξαιτίας της οξυμένης συζήτησης για το ζήτημα του ασύλου, ανέλαβαν επαφές με την γιουγκοσλαβική κυβέρνηση για να αναδείξουν ένα νέο σχέδιο προσφυγικής πολιτικής από την κολυμβήδρα: το "πρόγραμμα επανένταξης" το οποίο και αποφασίστηκε οριστικά στις 4.12.1990 από το υπουργικό συμβούλιο του κρατιδίου.

Ακριβώς για εκείνη τη λαϊκή ομάδα, η οποία στην πολυεκατονταετή ευρωπαϊκή της ιστορία δεν είχε ποτέ ένα λόμπυ, αντίθετα εκδιώχεται από κάθε χώρα, θα πρέπει να υπάρξει μια νέα μορφή της πολιτικής των εκτοπίσεων.

Ακόμα τον Μάρτιο του '90 αναγνώριζε ο Johannes Rau, ότι "το κυκλοφοριακό της εκδιώξης, της εξαθλίωσης, της εγκληματικοποίησης και της εκδιώξης" θα έπρεπε να διαρραγεί από ένα ειδικό δικαίωμα παραμονής για τους Ρομ, του κρατιδίου της Βόρειας Ρηνανίας Βεστφαλίας (NRW). Ακριβώς τα ίδια λόγια χρησιμοποιεί τώρα ο υπουργός Clement (γραφείο του κρατιδίου NRW) για να παρουσιάσει το δικό του σχέδιο ειδικής απέλασης των Ρομ. "Με συνείδηση της ιστορικής ευθύνης των Γερμανών έναντι των Ρομ και των Σίντι" εξηγεί κυνικά στον Τύπο, δημιουργήθηκε το πρόγραμμα επανένταξης".

Το σχέδιο πλήττει κατ' αρχήν 1.400 Ρομ, οι οποίοι υποτίθεται πως κατάγονται από την περιοχή των Σκοπίων. Θα ακολουθήσουν και άλλα σχέδια για άλλες επαρχίες της (πρώην) Γιουγκοσλαβίας.

Τα σημεία του "προγράμματος επανένταξης" είναι τα εξής:

- Το ταξίδι θα χρηματοδοτηθεί α-

Με τέτοιες ελεημοσύνες δεν εξαλείφονται τα βασικά προβλήματα τα οποία έχουν στην αγορά εργασίας, αφού ο ρατσισμός εναντίον των Ρομ παραμένει υπαρκτός. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε, εφ' όσον ποτέ θρουν μια δουλειά, βρίσκονται πάλι σύντομα στο δρόμο.

Ένα γραφείο συντονισμού στα Σκόπια ελέγχει τα μέτρα: την "υποδοχή όσων επιστρέφουν", την διανομή λυόμενων, τις συνθήκες εργασίας. Ένα γραφείο συντονισμού στο Ντύσσελντορφ επίσης ελέγχει την εργασία του γραφείου στα Σκόπια.

Η δόση εναλλακτική λύση μπροστά στην οποία τίθονται οι Ρομ είναι η επιλογή ανάμεσα στην πανούκλα και τη χολέρα: διαφορετικά απελαύνονται στα μέσα του "προγράμματος επανένταξης" ή "φυσιολογικά". Εφ' όσον λαμβάνουν μέρος στο πρόγραμ-

Skopje, Shutka, 1991

πό την NRW, αυτό σημαίνει πως δέλουν να σιγουρευτούν πως οι Ρομ θα ταξιδεύουν για τη Γιουγκοσλαβία.

- Θα τοποθετηθούν λυόμενα στη λασπωμένη έρμη του εξαθλιωμένου γκέτο Σούτκα (Σκόπια).

- Χρηματοδότηση παιδικών σταθμών και βασικής εκπαίδευσης: τα παιδιά των Ρομ θα πρέπει να μάθουν σερβοκροατικά και σλαβομακεδονικά.

- Θα δοθεί βραχυπρόθεσμη οικονομική βοήθεια:

α) Επονομαζόμενη "ταξιδιωτική βοήθεια" για δύο μήνες (από 300 μάρκα για κάθε ενήλικο και 150 μάρκα για τα παιδιά και τους έφηβους) που θα την λαμβάνουν κατ' ευθείαν οι Ρομ.

β) Επίδομα μισθού, ύψους 400 μάρκων και διάρκειας 4 μηνών, στους εργοδότες για την πρόσληψη ενός Ρομ.

μα, πρέπει να πειδαρχήσουν και "να μην εισέλθουν στην NRW για επ'άοριστο παραμονή".

Η απάντηση των Ρομ στο "σχέδιο πρότυπο" είναι ξεκάθαρη. Στη χώρα στην οποία δεν ήταν ποτέ ενταγμένοι, την οποία δεν είδαν ποτέ ως πατρίδα τους, στην οποία υπέστησαν εξαθλίωση και διώξεις, δεν θα επιστρέψουν πίσω".

Απέλαση: Οι Καρίτας δημιουργούν τις προϋποθέσεις

Ακόμα περισσότερο σοκαρισμένοι ήταν οι Ρομ και οι γερμανοί συμπαράστατες τους, όταν στις 20.6.91 έγινε τυχαία γνωστό, ότι οι Καρίτας του Εσπεν συμμετάχουν στο "πρόγραμμα επανένταξης". Ήδη από τον Ιανουάριο του '91 είχαν εκδηλώσει την προθυμία τους, στην κυβέρνηση του κρατιδίου, να συμμετάσχουν. Δί-

χως την γνώση των Ρομ και των υποστηρικτών τους, οι Καρίτας διαπραγματεύονταν με τις κυβερνήσεις της NRW και της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, για τη μορφή της συμμετοχής τους. Στις 1.8.91 άνοιξαν επίσης ένα "γραφείο σύνδεσης" στα Σκόπια, το οποίο θα "είναι ο χώρος απεύθυνσης όσων επιστρέφουν σε σχέση με κοινωνικά ζητήματα". Το γραφείο αυτό βέβαια δεν χρηματοδοτείται από το ταμείο της "επένταξης", παρ' όλα αυτά τα χρήματα προέρχονται απ' το κρατίδιο.

Η αιτιολόγηση των Καρίτας για την συμμετοχή τους είναι η εξής: "Θεωρούμε δεδομένο, πως η πολιτική έχει πει το οριστικό της ΟΧΙ. Συμμετέχουμε ή όχι (δεν παίζει πλέον καμμία σημασία) το πράγμα θα συνεχίσει έτσι κι αλλιώς. Αφ' ότου έπεσε το "σιδηρούν παραπέτασμα", ξαναδημιουργήθηκαν οι Καρίτας στην Ουκρανία, και στη Ρουμανία κινείται η ίδια διαδικασία. Αυτή την περίοδο κινητοποιούμαστε στην Ουγγαρία. Μετά την επίσκεψη στη Σούτκα ήταν ξεκάθαρο, ότι θα πάμε κι εμείς στη Γιουγκοσλαβία (...).

Η συμμετοχή των Καρίτας όμως

δέχεται κριτική από πολλές πλευρές που απαιτούν την άμεση παύση της συμμετοχής τους: "Μέσα σε μια κατάσταση στην οποία οι οικογένειες των Ρομ αντιστέκονται απελπισμένα σε πολλές πόλεις της NRW εναντίον της "μεταφοράς" τους σε μια άλλη χώρα, δηλ. να εκτοπιστούν, την οποία οι ίδιοι δεν αναγνωρίζουν ως πατρίδα,

- σε μια κατάσταση στην οποία ολοένα περισσότεροι γερμανοί υποστηρικτές στέκονται αλληλέγγυοι στις οικογένειες των Ρομ, ο σύλλογος των Καρίτας στην περιοχή του Εσπεν παίρνει ανοιχτά την θέση της υπό πίεση βρισκόμενης κυβέρνησης του κρατιδίου και μας έχουν κασει στο σβέρκο".

(Υπέρ Ρομ, ομάδες συμπαράστατες απ' όλη τη Γερμανία, στις 24.6.91).

Από «Schwarzer Faden», 4/91

«ΔΕΝ ΣΥΝΕΜΟΡΦΩΘΗΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ»

Δευτέρα 23 Ιούλη 1990: Διαδήλωση των Χανιωτών κατά των βάσεων δέχεται επίθεση των ΜΑΤ με δακρυγόνα κ.λ.π. Εξαιτίας αυτού, πολλές χιλιάδες Χανιώτες, αγανακτισμένοι αντιστέκονται στην επίθεση αυτή των ΜΑΤ επί 18 ώρες, με αποτέλεσμα συλλήψεις, ζημιές στο κτίριο της νομαρχίας Χανίων.

Τρίτη 24 Ιούλη 1990: Περισσότεροι από 15.000 Χανιώτες διαδηλώνουν ειρηνικά κατά των βάσεων, κατά της επίθεσης των ΜΑΤ και κατά του νομάρχη Νάτσικα. Η πίεση που ασκείται από το ογκώδες, μαχητικό συλλαλητήριο είχε σαν αποτέλεσμα να απελευθερωθούν οι συλληφθέντες και ν'απομακρυνθούν οι ΜΑΤ. Για να καθησυχάσουν τον Χανιώτικο λαό, τα αρμόδια όργανα της πολιτείας διαλαλούν ότι το θέμα έληξε.

Νοέμβριος 1990: Τέσσερις μήνες μετά, αρχίζει η κλήση σε απολογία δεκάδων κατηγορημένων για τα γεγονότα αυτά. Προφυλακίζεται ο Μανώλης Τσινιαράκης με χαλκευμένες κατηγορίες για κακούργηματα.

Σε διάστημα δύο μηνών: δεκάδες Χανιώτες κατηγορούμενοι με τις γνωστές γενοκτονικές αστυνομικών, καλούνται για ανάκριση και κρίνονται ελεύθεροι υπό όρους (εγγύηση).

Πέμπτη 31 Γενάρη 1991: Καλούνται για ανάκριση, κατηγορούμενοι για κακούργηματα άλλοι τέσσερις μόνο ν.μ. Χανιώτες από τους οποίους ο Β. Τσουρής κρίνεται προφυλακιστέος. Αμέσως και αυθόρμητα, εκατοντάδες Χανιώτες απέκλεισαν επί ώρες τις εξόδους των δικαστηρίων, μη επιτρέποντας την εκτέλεση της απόφασης και απαιτώντας την ανάκλησή της.

1 Φλεβάρη 1991: Κατατίθεται αίτηση αποφυλάκισης του Β. Τσουρή. Λίγες μέρες μετά αποφυλάκίζεται ο Μανώλης Τσινιαράκης. Στις 20 Φλεβάρη 1991, αποφυλάκίζεται ο Β. Τσουρής με περιοριστικούς όρους:

- καταβολή χρηματικής εγγύησης (200.000 δρχ.)

- εμφάνιση κάθε 1η του μήνα στον διοικητή της ασφάλειας Χανίων.

Στις 29 Μάρτη 1991 κατατίθεται αίτηση του Β. Τσουρή στο συμπούλιον πλημμελειοδικών, για να τροποποιηθούν οι περιοριστικοί όροι και να αρθεί ο όρος της εμφάνισής του στην ασφάλεια κάθε 1η του μήνα, εξηγώντας επαρκώς τους λόγους: "...Επειδή ασκώ δημόσια την πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα με αποτέλεσμα να είναι γνωστή η εκάστοτε παρουσία μου στις αστυνομικές αρχές".

Απορρίπτεται η αίτηση και

- **Στις 25 Γενάρη 1992** κατατίθεται δεύτερη αίτηση του με το ίδιο περιεχόμενο.

- **Στις 10 Ιούνη 1992** απορρίπτεται και η δεύτερη αίτηση με βούλευμα του συμβουλίου εφετών και αποφασίζεται η εκ νέου προφυλάκισή του. Ενα μήνα μετά (9 Ιούλη 1992) στέλνεται στην ασφάλεια Χανίων για να εκτελεστεί και δύο μήνες μετά (11 Σεπτέμβρη 1992) συλλαμβάνεται.

- **Στις 14 Σεπτέμβρη 1992** κατατίθεται νέα αίτηση αποφυλάκισης. Παρότι η πρόταση του εισαγγελέα ήταν θετική (αποφυλάκιση με 500.000 δρχ. εγγύηση και χωρίς τον όρο της παρουσίας) στις 18 Σεπτέμβρη, η αίτηση απορρίπτεται.

- **Στις 30 Οκτωβρίου 1992** απορρίπτεται η 2η αίτηση αποφυλάκισης του Β. Τσουρή και αυτός ξεκινάει απεργία πείνας.

- **Στις 9 Νοέμβρη** ο Β. Τσουρής εισάγεται στο νοσοκομείο Χανίων. Την ίδια μέρα 3 συμπαραστάτες αρχίζουν απεργία πείνας.

- **Στις 10 Νοέμβρη '92** γίνεται συλλαλητήριο για την άρση αποφυλάκιση του Β. Τσουρή.

- **Στις 20 Νοέμβρη**, μετά από 22 μέρες απεργίας πείνας ο Β. Τσουρής είναι ελεύθερος.

Μετά από 22 μέρες απεργίας πείνας και συνοδικά 2 μήνες προφυλάκισης ο αναρχικός αγωνιστής Β. Τσουρής είναι από τις 20/11 ελεύθερος. Ωστόσο η στάση και η αξιοπρέπεια του απέναντι στις δικτικές αρχές, η συμπεριφορά ενόσω μεγόθη κομματιού της κοινωνίας που δεν έχει ξεκάσει πως να αντιστέκεται αθλά και η δίωξη που εξακολουθεί να υφίσταται εναντίον 40 συνοδικά διαδηλωτών, μας ωθούν στο να εμείνουμε στη συγκεκριμένη υπόθεση και παράλληλα να υπενθυμίσουμε το χρονικό των γεγονότων.

Στις 11 Σεπτεμβρίου '92, δύο χρόνια μετά από τα γνωστά γεγονότα κατά των αμερικανικών βάσεων τον Ιούλιο του '90 στα Χανιά, συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται για δεύτερη φορά ο αναρχικός αγωνιστής Β. Τσουρής. Με πρόσχημα την ανυπακοή του στους διοικητικούς όρους που του επέβαλλαν οι δικαστικές (παρουσία κάθε 1η του μήνα στο διοικητικό της ασφάλειας Χανίων) ουσιαστικά φυλάκισαν στο πρόσχημο του Β. Τσουρή την αντίσταση και την αξιοπρέπεια του απέναντι στις δικτικές αρχές και τον αγώνα του για μία κοινωνία ελεύθερη. Επιδίωξαν στο πρόσωπό του, και όχι μόνο, την τρομοκράτηση εκείνου του κομματιού της κοινωνίας και την ποινικοποίηση εκείνων των κοινωνικών αγώνων που ξεπερνούν τις "νόμιμες" μορφές διεκδίκησης και προτάσσουν τη συνοδική και αδιάλλακτη σύγκρουση με το κράτος, τους μηχανισμούς του και τους νέους όρους κυριαρχίας που αυτό προσπαθεί να επιβάλλει.

Σε μία περίοδο που η θωρακισμένη του νεοφιλελευθερισμού και ο εκουγχρονισμός του όλου συστήματος κυριαρχίας (Μάστριχ, νέα τάξη) επιτίθενται με όλα τα μέσα που διαθέτουν (ιδεολογικοπολιτικά, δικαστικά, αστυνομικά, οικονομικά, τεχνολογικά, στρατιωτικά) ενάντια στην κοινωνία, το ελληνικό κράτος και οι διαχειριστές του: σπρώχνουν ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού στην ανέχεια και την εξαθλίωση (απολυμένοι ΕΑΣ, Πάτρα, Λαμία, Μαντούδι, ΔΕΗ, Σύρος, αγρότες, Μάντεμ - Λάκο...), διώκουν και φυλακίζουν αγωνιστές (Τσουρής, Σκυφτούλης, Μαζοκόπος, Μπαλάφας, Μαζιώτης, απεργοί της ΕΑΣ), σκευωρούν, τρομοφοβίζουν, και αποπροσανατολίζουν την κοινωνία από τα πραγματικά της προβλήματα, χρηματοδοτούν την ρουφιανιά και το συνειδησιακό ξεπούλημα.

Σ'αυτή την περίοδο λοιπόν το πρόταγμα της αλληλεγγύης σε κάθε δυναμικό αγώνα, που εμπιστεύει την σύγκρουση και την αμφισβήτηση απέναντι στην θωρακισμένη της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και σε όλες τις εκφάνσεις της (ρατσισμός, εθνικισμός, νέα τάξη) είναι επιτακτικό και περνάει μέσα από την συνοδική και αδιάλλακτη αντίσταση στο κράτος και τα αφεντικά του.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΡΔΗ ΤΣΟΥΡΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΧΑΝΙΩΝ

Μπαίνει κανείς στη φυλακή για μια αιτία πάντα, μα μπαίνει και καμιά φορά και δεν κατέει γιάντια (Παλιά μαντινάδα της φυλακής)

Φυλακίστηκα περίπου επειδή πήρα μέρος στη μεγάλη Χανιώτικη διαδήλωση, ενάντια στη παρουσία αμερικανικού στρατού, πηγή υποτέλειας και πολέμου.

Απελευθερώθηκα χωρίς στω κύμα συμπαρομοσίας που ξεσηκώθηκε στα Χανιά.

Βρίσκομαι στις φυλακές πάλι ΠΙΑΤΙ;

1. ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΣΥΝΕΜΟΡΦΩΘΗΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ;

Όμως:

- Δεν δέχομαι τον εξευτελισμό της μνηστίας παρουσίας στην αστυνομία.

- Στην εισαγγελία πέρις, είχα δηλώσει καθαρά να μην θάλουν τίποτα όλο γιατί θα αρνηθώ να τον τηρήσω.

- Απορρίφθηκαν από τους δικαστικούς και οι δύο γραπτές αιτήσεις που έκανε ο συνήγορός μου για άρση του όρου της παρουσίας.

- Σε περίπτωση αποφυλάκισής μου, δηλώνω από τώρα, δημόσια ότι αν υπάρχει και πάλι απαίτηση παρουσίας, πάλι δεν θα την εφαρμόσω.

Η είναι κανείς ελεύθερος ή όχι. Ελευθερία ανάπηρη, δεν μου χρειάζεται.

- Κλεισμένος στη φυλακή επειδή είπα όχι στην εξουσία, διατηρώ την ελευθερία μου. Εξω από την φυλακή, αλλά υπάκουος υπήκοος, θα την είχα χάσει.

2. ΠΡΟΑΙΠΤΙΚΑ;

- Επειδή το κράτος θορυβημένο από την πρόσφατη (επιτέλους) λαϊκή αφύπνιση, φοβάται την διόγκωση της απεργιακού κύματος και των διαδηλώσεων και την επέκτασή τους στα Χανιά και φροντίζει να απομονώσει τους "υποκινητές";

Όμως:

- Τον κόσμο στους δρόμους δεν τον κατεβάζουν τα άνω, αλλά οι αντικειμενικές συνθήκες, οι ανάγκες του και η πανάρχαια επιθυμία για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη, κοινωνική και οικονομική ισότητα. Και όσο για τις συνθήκες, ικανότατη είναι η αποκάλυψη, αδιάντροπη ΚΡΑΤΙΚΗ

ΛΗΣΤΕΙΑ, σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων.

Όσο για την επιθυμία Ελευθερίας - Ισότητας - Δικαιοσύνης, τόσο πιά πολύ δυναμώνει όσο πιο αναισχυντα προβάλλεται. Και αυτή ακριβώς την προσβολή διαπράττει στις μέρες μας υπερφίαλη, η κρατική εξουσία.

- Κάποτε οι ιδέες μετατρέπονται σε υλική δύναμη, και η ιδέα της αλληλεγγύης κινητοποιώντας εκατό, διακόσιες, χίλιες φορές αποτελεσματικότερη από τον ένα που βρίσκεται φυλακισμένος.

3. ΓΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ;

Στις 24 του μήνα, δικάζονται στην Αθήνα, για βασανιστήρια που έγιναν στο ημιπονομή της ασφάλειας Αθηνών, δύο αστυνομικοί των ΜΑΤ.

Είμαι ο βασικός μάρτυρας.

Φυλακίζομαι (τυχαία); 13 μέρες χωρίτερα.

Η δίκη ήταν να γίνει περίπου, στις 10 φλεβάρη.

Αναβλήθηκε επειδή πάλι φυλακίστηκα (τυχαία); 11 μέρες χωρίτερα.

Ομείς που με χειροπέδες, θα απαιτήσω και θα πάω στην Αθήνα, να δικάσω τους βασανιστές.

4. ΕΠΕΙΔΗ ΠΡΟΣΒΑΛΑ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ;

Με όσα γραπτά και ευνόητα και έθεσα για αυτόν στην ανάκριση για τα γεγονότα της Νομαρχίας:

Όμως: Σ'αυτή την περίπτωση, μόλις βρεθεί το έγγραφο στη δικογραφία, θα το κοινοποιήσω, για να κάνω "το αίσχος πιο επαίσχυντο, δίνοντάς το στη δημοσιότητα".

Ευχαριστώ όλους για τη συμπαράσταση. Εκφράζω την αλληλεγγύη μου σε όλους τους ανέργους, απολυμένους, φυλακισμένους, δικαζόμενους διαδηλωτές, κακοποιημένους από τα ΜΑΤ στην Αθήνα, αγρότες, εργάτες και μισθωτούς που βλείπουν το εισόδημά τους να εξαφανίζεται, σε όλους όσους αντιστέκονται ενάντια στην υφιστάμενη τάξη του κράτους, του κεφαλαίου, των πολυεθνικών, της Αμερικής, του Μάστριχ.

Επίσης σ'αυτούς που αναπόφευκτα θ'αρχίσουν να ανυπερβούν τις μελλοντικές, υπενθυμίζοντας σ'αυτούς τις τελευταίες ότι καλά θα κάνουν να θιασιούν, γιατί βέβαια θα πράγματα ποτέ δεν είναι τόσο κακά που να μην μπορούν να γίνουν χειρότερα.

Βαρδής Τσουρής.
Φυλακές Χανίων 14/9/92.

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΟΙ Η ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ. ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ ΒΑΡΔΗ ΤΣΟΥΡΗ.

Μετά μία εβδομάδα φυλάκισης του αγωνιστή Βαρδή Τσουρή η εξουσία απέρριψε την αίτηση αποφυλάκισής του.

Σήμερα στο πρόσχημο του Βαρδή Τσουρή φυλακίζεται ο αξιοπρέπεια και ο αγώνας για μία κοινωνία χωρίς ανέργους, πεινασμένους, φυλακισμένους, απολυμένους. Χωρίς τρομοκρατικούς νόμους, χωρίς αντικοινωνικά νομοσχέδια.

Ο εξευτελισμός της μνηστίας παρουσίας του Τσουρή στην ασφάλεια είναι το αδίκημά του. Αν το κράτος θεωρεί την "ανυπακοή" στον εξευτελισμό αδίκημα, εμείς την θεωρούμε δικαίωμα και καθήκον του κάθε πολίτη που δεν δέχεται την ανάπηρη ελευθερία.

Φίλε Χανιώτη

Κατανοούμε την προληπτική τρομοκρατία του κράτους που προστά τα εγκλήματα με κεφαλαίο.

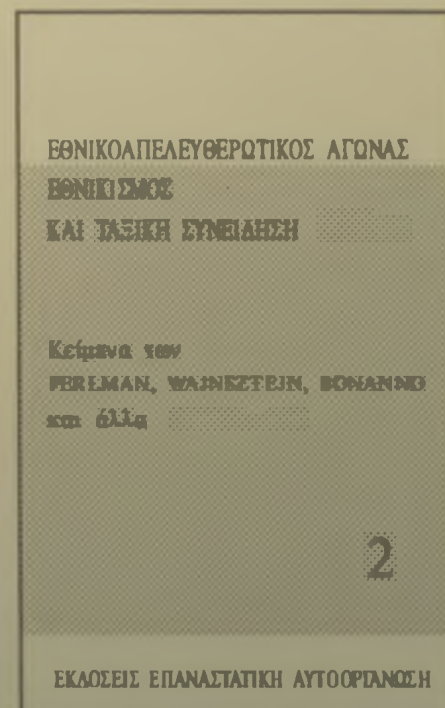
- Ο Βαρδής Τσουρής είναι στη φυλακή επειδή δεν δέχτηκε να είναι υπάκουος πολίτης με τους νόμους και κανόνες που "αυτοί" επιλέγουν.

- Στηρίζομαστε στην αλληλεγγύη του Χανιώτικου Λαού που έχει αποδείξει ότι ξέρει και μπορεί να μην αφήσει να περάσει η τρομοκρατία.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΦΟΡΕΩΝ Ν.ΧΑΝΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

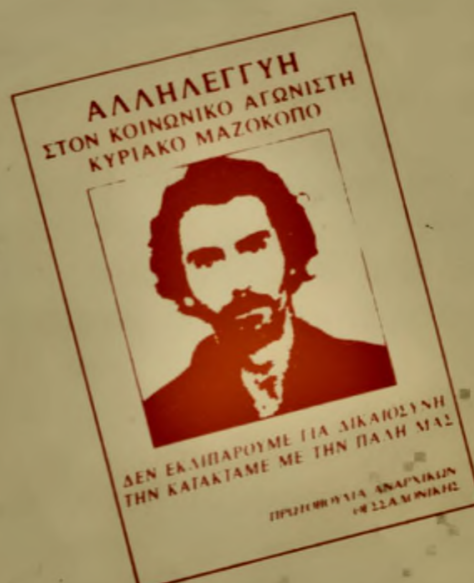
18/9/92

Βιβλιοπαρουσίαση

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ» ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
Κ Υ Κ Λ Ο Φ Ο Ρ Ε Ι Σ Υ Ν Τ Ο Μ Α

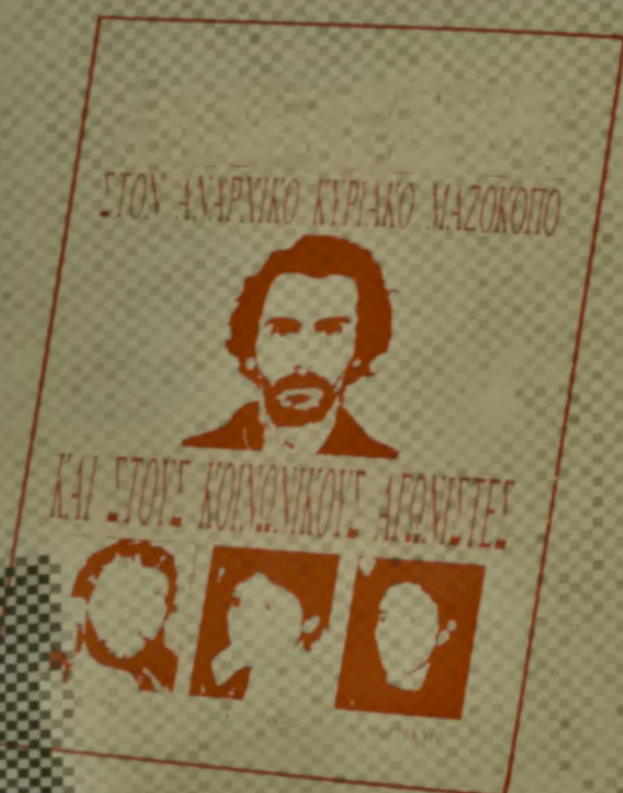
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΑΖΟΚΟΠΟ

(...) χαριστικό πρόβλημα άλλου

...λλάδα εκτός από τις ψηφοφόρους ακροατικούς

...ενει...όμενοι κυριαρχία του κεφαλαίου, τη φιλελεύθερη ολιγαρχία και την υπό διαμόρφωση νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων. (...)

tierra y libertad

ERIKINZZA ZUZZENA

G R E C I A

La iniciativa de los Anarquistas de Salónica en la convocatoria acerca de del resultado del juicio celebrado contra el anarquista K. Mazokopos, condenado a 17 años de prisión, es un estado de manos dadas. Es la mayor penitencia infligida a Grecia a un activista libertario, y se trata de un caso que este grupo en su opinión, es el más grave de los últimos tiempos. *prestar solidaridad con el activista anarquista K. Mazokopos, un ejemplo de gran valentía.*

...ento... del Estado... de la... múltiples manifestaciones...

K. Mazokopos... Sprengstofftransport... verstecken von Sprengstoff... das Präparat... Richter... lebenslänglich... dasselbe „Delikt“).

in Grecia

ETA CON MAZOKOPOS

SICILIA LIBERTARIA

...ETA... Mazokopos... libertaria... Sicilia...

RA

...ra... los mismos... de se...

...las drogas... rgicamente...